Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1979 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 11 septembrie 1955

ÎN NUMĂRUL DE AZI:

SĂ PREGĂTIM CU GRIJĂ PE UCENICI

CU CIȚIVA ANI în urmă, Mihai Botnariuc, Stelian Poșoveanu, Victor Cocoș, Nicolae Ghimbețeanu au îmbrăcat uniforma de elevi ai Școlii profesionale de ucenici „Electromagnetica" din Capitală. Drumul pe care ei și l-au ales, acela de a deveni muncitori pricepuți, stăruința cu care au mers pe acest drum i-a adus astăzi printre fruntașii întreprinderii respective.

Asemenea lor, mii și mii de fii de muncitori și țărani au învățat și învață sub îndrumarea atentă a maiștrilor și profesorilor tainele meseriei. In țara noastră școlile profesionale de ucenici pregătesc noi cadre pentru complectarea numărului de muncitori calificați.

Dezvoltarea impetuoasă a economiei noastre naționale, sarcinile ce ni le pune în față construcția socialismului cer necontenit cadre pregătite la nivelul tehnicii noi. Au rămas doar în amintire anii negri în care meseria nu se învăța, ci se fura. Absolvenții școlilor profesionale lucrează astăzi alături de muncitori vîrstnici care nu s-au bucurat de condiții prielnice pentru însușirea meseriei. Astăzi în orice parte a țării te vei duce, vei întîlni clădiri impunătoare, cămine spațioase, terenuri de sport, biblioteci, cabinete. Toate acestea stau la dispoziția elevilor, toate au fost construite pentru a crește cu grijă schimbul de mîine al clasei muncitoare.

Anul școlar care a început este primul an de aplicare a măsurilor prevăzute în Hotărîrea partidului și guvernului cu privire la organizarea școlilor profesionale de ucenici, a școlilor tehnice și școlilor tehnice de maiștri. Trecerea școlilor profesionale de ucenici pe lîngă fabrici dă elevilor posibilitatea să cunoască încă din perioada de școală locul de muncă, mașinile moderne de mare tehnicitate cu care sînt înzestrate întreprinderile, iar în perioada practicii să-și poată însuși cele mai bune procedee de lucru, metodele avansate, experiența bogată a fruntașilor în producție.

Marele scriitor proletar Maxim Gorchi considera funcția de muncitor drept cea mai înaltă funcție din lume. A te număra printre oamenii cu cele mai înalte funcții din lume înseamnă să-ți dai seama de frumusețea și utilitatea meseriei pe care ți-ai ales-o, să lupți îndîrjit pentru a face ca ea să nu mai prezinte pentru tine nici o taină, înseamnă ca încă din școală să lupți pentru a te perfecționa în meseria aleasă.

Există toate condițiile ca industria noastră socialistă să primească muncitori bine pregătiți. Faptul că în acest an elevii au fost recrutați numai din absolvenții școlilor de 7-10 ani care și-au însușit un bagaj satisfăcător de cunoștințe este unul din factorii care vor duce la pregătirea promoțiilor de absolvenți destoinici, pricepuți în mînuirea mașinilor și agregatelor de mare randament.

Odată cu începerea noului an școlar, în fața elevilor stă sarcina de a-și însuși temeinic cunoștințele teoretice și practice. La locul de practică, organizați în brigăzi de producție, echipe sau partizi, elevii lucrează alături de muncitori cu multă experiență de la care pot primi un ajutor tovărășesc de preț în însușirea meseriei.

Meseria se învață cu multă răbdare, cu perseverență. Acest lucru este deja cunoscut de către elevi și mulți urmăresc cu interes felul de lucru al fruntașilor și inovatorilor căutînd să-și însușească experiența acestora. Totul depinde acum de fiecare elev în parte. Dacă elevul va fi disciplinat, dacă-și va face temele cu regularitate, dacă va lupta pentru respectarea disciplinei, pentru succesul brigăzii sau al locului său de muncă, atunci muncitorii cu care lucrează vor observa acest lucru, îl vor ajuta să pătrundă mai repede tainele meseriei. Brigada este un colectiv mic dar puternic, o adevărată școală. Aici ucenicii învață mai repede meseria, învață să aibă o atitudine socialistă față de muncă, să respecte onoarea și tradiția școlii și întreprinderii.

An de an tehnica se dezvoltă. Pentru mînuirea și îmbogățirea tehnicii, avem nevoie de muncitori pregătiți, iscusiți, stăpîni pe meserie. Maiștrii și tehnicienii, muncitorii vîrstnici sînt chemați să sprijine îndeaproape munca de pregătire a schimbului de mîine.

Deosebit de mari sînt sarcinile care stau în fața organizațiilor U.T.M. din școli. Ele trebuie să mobilizeze elevii în munca de învățătură, să educe la ei simțul datoriei, să creeze o opinie de masă împotriva leneșilor, chiulangiilor și indisciplinaților. Organizațiile U.T.M. trebuie să sprijine conducerile școlilor și întreprinderilor în organizarea întrecerii socialiste dintre brigăzi, echipe și partizi.

Ca în fiecare an, pe porțile școlilor profesionale de ucenici au pășit novicii, elevii din anul I. Aceștia se vor simți la început mai stingheri, se vor încadra mai greu în programul de școală. Se cere ca organizațiile U.T.M. să desfășoare o muncă de la elev la elev, să sprijine în mod deosebit pe cei nou veniți în meserie.

Organizațiile U.T.M. din școlile profesionale de ucenici trebuie să sprijine direcțiunile în întărirea spiritului de ordine și disciplină în rîndul elevilor. Ca o sarcină permanentă trebuie considerată cultivarea la elevi a sentimentului de respect față de profesori, maiștri și educatori, față de muncitorii vîrstnici și de colegii de școală, educarea la elevi a sentimentului mîndriei că ei se pregătesc să facă parte din rîndurile clasei muncitoare.

O atenție deosebită trebuie acordată organizării timpului liber al elevilor. Vizionarea în colectiv a filmelor sau pieselor de teatru, organizarea discuțiilor în jurul acestora, organizarea unei rodnice și interesante activități sportive și a unor concursuri literare, sînt numai cîteva căi prin care se vor pregăti muncitori culți, cu cunoștințe multilaterale.

Anul școlar a început de curînd Sarcinile sînt multe și de mare însemnătate. Indeplinirea lor depinde de munca fiecărui elev, de activitatea fiecărei organizații de bază a U.T.M., de felul cum ea va ști să folosească sprijinul primit din partea organizației de partid din școală și din întreprindere.

Să muncim în așa fel încît fiecare ucenic de azi să devină mîine un muncitor cu renume, un vrednic fiu al detașamentului clasei muncitoare.

DE PE INTINSUL PATRIEI

Energia atomică folosită în industria noastră petroliferă

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru).

Ca urmare a ajutorului tehnico-științific pe care ni-l dă Uniunea Sovietică în folosirea pașnică a energiei atomice, la schelele petrolifere din regiunea Ploești au sosit — printre alte instalații automate sovietice — și două stații de carotaj radioactiv. La punerea lor în producție a lucrat un colectiv de tineri ingineri din care fac parte Floricel Gheorghiu, Șerban Goilav și Mihai Ghersan.

Aparatele stațiilor de carotaj radioactiv sînt instalate în două autobuse moderne.

Mă aflu la una din sondele schelei Moreni. Autobusul, un adevărat laborator în care sînt instalate aparatele stației de carotaj radioactiv, a sosit pe poziție. Inginerul Șerban Goilav împreună cu operatorii Nicolae Alexandru și Ion Secui pregătesc stația de carotaj radioactiv, care a stîrnit atîta curiozitate între petroliști. Se lansează în puțul sondei electroda radioactivă care constă dintr-un tub lung de oțel prevăzut cu aparatură deosebită: o fiolă care radiază într-una neutroni, contori pentru înregistrarea radiațiunilor „gama naturale" și „gama artificiale". Acest tub a fost numit de petroliști „ochiul atomic".

Pînă la această descoperire științifică de înaltă precizie straturile petrolifere se investigau cu ajutorul carotajului electric — metodă cu care se poate afla natura și conținutul rocilor după comportarea lor față de curentul electric. Ea nu s-a dovedit însă a fi peste tot eficace. La unele sonde vechi tubate, ale căror puțuri sînt străbătute de sare, investigarea cu electricitate n-a dat rezultatele dorite și numeroase straturi bogate în petrol nu au putut fi descoperite.

Stația de carotaj radioactiv, această remarcabilă cucerire a științei sovietice, permite cercetătorilor să determine cu precizie straturile petrolifere. Astfel, o serie de sonde vechi părăsite de capitaliști vor fi în curînd redate patriei.

Harnicele gospodine din Bîrlad

BÎRLAD (de la corespondentul nostru).

In sala de ședințe a Sfatului popular regional Bîrlad s-au întîlnit zilele acestea peste 200 de gospodine din orașul Bîrlad.

În cadrul acestei adunări 6 dintre cele mai harnice gospodine care s-au evidențiat în mod deosebit în creșterea păsărilor au primit din partea sfatului popular regional diplome de merit.

Cu viu interes au ascultat cei prezenți cuvintele gospodinelor Maria Ștefanovici, Ecaterina Costăchescu și Ana Corciova care au crescut fiecare peste 100 de pui.

În orașul Bîrlad au fost crescute în vara acestui an peste 173.000 de păsări. Cu ocazia acestei adunări s-au format 60 de echipe de femei care să îndrume gospodinele din orașul Bîrlad în prepararea conservelor.

Consfătuire cu specialiștii sovietici din domeniul agriculturii

Sîmbătă dimineața, specialiștii sovietici din domeniul agriculturii, Serghei Stepanovici Praksin, candidat în științe agricole, locțiitor științific al directorului Institutului de cercetări științifice pentru cereale din zona fără cernoziom a U.R.S.S., Aleksei Aleksandrovici Berezovski, candidat în științe agricole, șeful secției tehnologia furajelor din Institutul unional de cercetări pentru furajarea animalelor, Nikolai Sofronovici Korobkin, inginer șef din secția de proiectări tip de la Institutul de stat pentru proiectarea construcțiilor industriale și agricole, au avut o consfătuire la Institutul de cercetări zootehnice din București. La această consfătuire au luat parte specialiști în creșterea animalelor și în organizarea bazei furajere din Ministerul Agriculturii și Silviculturii, de la Institutul de cercetări zootehnice, Academia R.P.R., facultatea de zootehnie a Institutului agronomic „N. Bălcescu" din București, Ministerul Industriei Alimentare etc.

Consfătuirea a fost deschisă de tov. Virgil Gligor, locțiitor al ministrului Agriculturii și Silviculturii.

A. A. Berezovski și N. S. Korobkin au răspuns la unele întrebări puse de specialiștii romîni asupra construcției și folosirii silozurilor în U.R.S.S., modul de cultivare a plantelor destinate însilozării, tehnica însilozării, folosirea nutrețurilor de siloz în hrana animalelor și altele. Oaspeții au arătat felul în care este organizat și cum funcționează Institutul unional de cercetări pentru furajarea animalelor din Moscova, unde lucrează numeroși specialiști și îndeosebi zootehniști și biochimiști.

S. S. Praksin a făcut unele recomandări privind recoltarea și însilozarea porumbului pe baza constatărilor făcute la demonstrațiile practice care au avut loc la Livedea, Sinandrei și Iclod. El a subliniat importanța deosebită ce trebuie acordată însilozării pe scară largă a știuleților și tulpinelor de porumb, precum și a altor plante de nutreț.

În numele delegației sovietice, S. S. Praksin a mulțumit apoi specialiștilor romîni pentru interesul manifestat în cunoașterea bogatei experiențe sovietice în domeniul creșterii animalelor. Oamenii de știință sovietici — a spus el — sînt gata oricînd să împărtășească tuturor din experiența lor. El a arătat că specialiștii sovietici au rămas impresionați de minunatele soiuri romînești de porumb și de alte plante, soiuri care ar putea fi cultivate și în Uniunea Sovietică.

În numele colaboratorilor de la I.C.Z a vorbit tov. Ion Fișteag, director adjunct științific al I.C.Z., care a mulțumit oaspeților pentru prețioasele îndrumări date.

Tov. Virgil Gligor, locțiitor al ministrului Agriculturii și Silviculturii, în numele lucrătorilor din zootehnie, a mulțumit oaspeților pentru bogatele învățăminte împărtășite în această consfătuire, precum și în cursul celor trei demonstrații practice, asigurîndu-i că în scurt timp ele vor fi aplicate pe scară largă, în special în gospodăriile agricole de stat și în gospodăriile agricole colective.

În cursul după-amiezii oaspeții au vizitat orașul București. (Agerpres)

Arăturile trebuie grăbite în raionul Mizil

Mai mult de 16 zile au trecut de cînd în raionul Mizil s-a încheiat campania de treierat. Munca însuflețită depusă de mecanizatori, țărani muncitori, colectiviști, membrii întovărășirilor agricole a făcut ca raionul Mizil să devină fruntaș pe regiune la treieriș. Trebuie depus același entuziasm și în munca necesară însămînțărilor de toamnă.

În unele comune ale raionului Mizil s-au obținut în această privință rezultate frumoase. Organizația U.T.M. și tehnicienii agricoli au contribuit la mobilizarea țăranilor muncitori pentru grăbirea executării arăturilor adînci. De pildă, în comuna Amaru s-a arat aproape 40 la sută din suprafața planificată. Asemenea succese au mai fost înregistrate și în comunele Glodeanu-Sărat, unde este tehnician agronom utemistul Stănescu Gheorghe și în Mihăilești și Fintinele.

Colectiviștii sînt și de astă dată printre fruntași. Cei din comunele Baba Ana, Bădeni-Miluiți, Colțăneni și altele au și arat între 50—80 la sută din suprafața planificată.

Nu la fel se poate spune despre comunele Vintileanca, Cireșanu, Fulga, unde sînt tehnicieni agronomi Ghiță Gheorghe Ioniță Ariada, Gogu Elena și alții.

Este limpede că secția agricolă a sfatului popular raional trebuie să-și intensifice mai mult activitatea în rîndurile sfaturilor populare comunale. Comitetul raional U.T.M Mizil are datoria să extindă în toate organizațiile de bază U.T.M. prețioasa inițiativă a utemiștilor de la Armășești pentru organizarea grupelor de ajutorare și în actuala campanie de însămînțări.

Cătunul celor tineri

VIDRA (de la corespondentul nostru)

Curios lucru va părea celui care va consulta harta comunei „30 Decembrie" și nu va găsi noul cătun care s-a format în anul acesta. Sînt case noi ridicate de 12 familii tinere de curînd întemeiate. Sînt tineri țărani muncitori dintre cei mai harnici și foarte buni gospodari.

In noul cătun al comunei „30 Decembrie" locuiesc tinerii Zmarandache Stelian, Ștefan Gheorghe Similea, Toma Gheorghe Similea, Neagu Alexandru, Ilie Gheorghea Sandu, Constantin Gologan, Stan Gheorghe Sandu și alții.

Exemplul lor a fost urmat și de alți tineri din comună. Tinerii Petre N. Dragomir, Ilie D. Similea, Preda Gh. Gheorghe și Nicolae V. Mihai și-au ridicat și ei case noi.

Bunăstarea celor din comuna „30 Decembrie" crește odată cu recoltele bogate pe care ei le culeg de pe pămînturile muncite cu hărnicie.

PRIMA LECȚIE DE BOTANICA

Au început cursurile școlare. Bucuria de a afla lucruri noi, necunoscute, din viața plantelor și animalelor, din marile taine ale naturii însuflețește pe elevi și școlari. E soare afară, frumos. Elevii din clasele mai mari ale Școlii elementare de patru ani din comuna Miniș, regiunea Arad, țin prima lecție de botanică în grădina școlii.

Într-o fabrică fruntașă

Muncitorii fabricii de tricotaje „Bela Breiner" din Capitală au îndeplinit înainte de termen sarcinile primului plan cincinal. Produsele fabricii sînt mult apreciate de cumpărători.

Măsurile tehnico-organizatorice luate au asigurat îndeplinirea ritmică a sarcinilor de plan. In luna august planul a fost îndeplinit în proporție de 105,2 la sută, calitatea produselor de bumbac a fost îmbunătățită cu 6,3 la sută, iar a produselor de lînă cu 3,1 la sută. Ca urmare a acestui fapt, prețul de cost pe luna august a fost redus față de sarcina planificată, cu 2,79 la sută.

Tineretul a contribuit din plin în decursul celor 7 luni la realizarea acumulărilor suplimentare în valoare de 2.661.000 lei. Numai utemista Elisabeta Barbu, din brigada de la rundstuhl, a realizat în luna august o economie de 1.207 lei, iar brigada lui Lucia Iordăchescu a îndeplinit planul în proporție de 102,8 la sută și a îmbunătățit calitatea produselor cu 5 la sută.

Colectivul acesta puternic în care lucrează mulți tineri va lupta și mai mult pentru a se număra printre întreprinderile fruntașe, pentru a face tot mai apreciate produsele pe care le execută.

Corespondent
F. MINDRUȚ

Teatrele din București pregătesc deschiderea stagiunii

★ ★

In sălile de repetiții, pe scenele teatrelor se desfășoară în aceste zile o febrilă activitate. În Capitală, teatrele pregătesc spectacolele cu care-și vor deschide noua stagiune. In fiecare an acest eveniment — deschiderea stagiunii — este pregătit cu minuțiozitate de către colectivele artistice. Și anul acesta munca se desfășoară cu aceeași pasiune creatoare.

★ ★

Teatrul Național „I. L. Caragiale", care-și va deschide stagiunea la 22 septembrie cu piesele: „Citadela sfărîmată" de Horia Lovinescu (sala Studio) și „Mielul turbat" de Aurel Baranga (sala C.C.S.), pregătește pentru viitoarea premieră piesa „Apus de Soare" de Barbu Delavrancea în direcția de scenă a maeștrilor emeriți ai artei Marietta Sadova și Mihai Zirra. De asemenea, în această stagiune prima noastră scenă va prezenta în premieră piesele: „Dușmanii" de M. Gorki în regia lui Al. Finți, maestru emerit al artei, „Cupa răsturnată", dramatizare de Andrei Glova după un roman clasic chinezesc, precum și „Căsătorie silită" și „Doctor fără voie" de Molière în regia lui Sică Alexandrescu, maestru emerit al artei din R.P.R. În repetiții mai este și piesa pentru copii a tinerei scriitoare Mioara Cremene „Trestiile de aur", care va fi pusă în scenă de un proaspăt absolvent al facultății de regie — Ion Cojan.

La Teatrul Municipal, colectivul artistic repetă în aceste zile drama scriitorului clasic romîn B. P. Hașdeu „Răzvan și Vidra". In rolurile principale vor apărea Tanți Cocea și Mihaela Juvara (Vidra), Septimiu Sever, Sorin Gabor și Dinu Dumitrescu (Răzvan), Șt. Ciobotărașu, Jules Cazaban, Chiriță Mihail și alții. Regia aparține lui Ion Olteanu, iar decorurile și costumele sînt semnate de Mircea Marosin. Pentru această stagiune Teatrul Municipal mai pregătește din repertoriul clasic universal: „Soțul ideal" de Oscar Wilde, iar din dramaturgia noastră originală noua piesă a lui M. Davidoglu „Horia".

Teatrul Armatei își va deschide stagiunea la sala din Bd. Magheru cu piesa: „La ora șase" de Petru Dumitriu și Sonia Filip. Regia spectacolului este semnată de George Rafael. Pe aceeași scenă spectatorii vor putea vedea spectacolul cu piesa: „Dragoste tîrzie" de A. N. Ostrovski, în direcția de scenă a tînărului absolvent al Facultății de regie din Moscova, Ion Maximilian. Pe scena din „13 Septembrie" colectivul Teatrului Armatei va prezenta dramatizarea lui Ion Șahighian după romanul lui Alexandru Dumas „Cei trei mușchetari". Spectacolul cu „Folcasele și ponoasele numelui" de Calderon de la Barca va putea fi urmărit de asemenea pe această scenă.

Cu o nouă lucrare a dramaturgiei noastre contemporane își va deschide stagiunea și Teatrul Tineretului. Piesa „Preludiu" a tinerei scriitoare Ana Novac va vedea lumina rampei în interpretarea artistului emerit Al. Critico și a tinerilor actori Vasile Nițulescu, Liliana Țicău, George Păunescu, Al. Ciprian, Mircea Ipate Mareș. Din distribuție mai fac de asemenea parte Emilia Cozachevici, Marcel Gingulescu, I. Cionaru, N. Motoc, Ionel Țăranu, Marcela Demetriad, Petre Asan și alții. Regia aparține lui George Dem. Loghin și Dina Cocea, iar decorurile sînt semnate de I. Mitrici. Teatrul Tineretului pregătește de asemenea din noua noastră dramaturgie piesa „Zorile Parisului" („Asaltul") de Tudor Șoimaru.

În afara premierelor, în anul acesta spectatorii vor putea urmări pe scenele noastre și cele mai reușite spectacole intrate în repertoriul permanent al teatrelor — lucrări ale scriitorilor noștri, piese sovietice, opere ale scriitorilor clasici ruși și universali, precum și piese ale dramaturgilor progresiști contemporani de peste hotare.

Pe șantierul căii ferate Ozana - Cracău

SĂRBĂTORIȚII

De la Dolea la Pipirig către Braniște, cu cîtva timp în urmă, o armată de tineri brigadieri ai muncii voluntare au pornit să dureze o cale ferată.

Dimineața, cîntece tinerești răzbat prin desimea fagilor și stejarilor:

„Noi urmașii lui Vasile Roaită..."

Coloane de tineri îmbrăcați în salopete cafenii sau albastre ies din tabără și se răspîndesc de-a lungul Ozanei pe o distanță de mai bine de 10 km. I-am văzut la locurile de muncă. Unii lucrau la defrișat sau ajutau la marcarea terenului, iar alții — cei mai mulți la număr — dislocau piatra și pămîntul de pe munte și-l cărau cu roaba la cîțiva metri depărtare. La prima privire, se pare că munca asta nu are nimic deosebit. Văzîndu-l însă pe Dumitru Ion, cel care nu a împlinit încă 17 ani, cu cîtă încăpățînare se luptă cu roca tare, o dislocă, o încarcă și o transportă, nu-ți mai vine să te desparți de el. Dar ce, parcă el este singurul care face acest lucru? Sînt zeci. Sute chiar!

Intr-un asemenea punct de lucru l-am cunoscut pe Diaconu Eugen, conducător de brigadă, venit aci pe șantier în primele zile de la deschidere, om însurat, cu doi copii; și pe lîngă toate astea a mai fost brigadier și la Salva-Vișeu. L-a atras încă de mult viața asta frumoasă de constructor. In prezent are o singură dorință. Să lucreze aci pe șantier, iar la 7 Noiembrie, cînd primul tren va porni din Dolea către Braniște, să aducă și el Ozanei, din fuga roților, salutul său. Brigadierii spun însă că Diaconu — băiatul ăsta care de-abia a împlinit 24 de ani — cu cîtva timp în urmă era tare necăjit. El însă iți povestește faptele așa cum s-au întîmplat lăsîndu-te să tragi singur o concluzie. Cea pe care am tras-o eu este aceea că merită tînărul ăsta cinstea ce i s-a făcut de a fi numit conducătorul brigăzii a II-a și de a purta în buzunar cel de al doilea carnet de brigadier, iar brigada ce o comandă să fie socotită drept fruntașă pe întregul sector.

...Intr-o noapte — pe la începutul lunii iulie — Ozana și-a umflat pe neașteptate apele. Urlînd, clocotind vijelios s-a năpustit ca o vijelie peste tot ce lucraseră brigadierii. Pe malul stîng, prin locul unde au început lucrările pentru construirea unui pod, apele au întîlnit un obstacol puțin obișnuit: o macara pionier. Cît ai bate din palme valurile au înconjurat-o izbind cu furie în părțile-i metalice. Mai era doar puțin și apoi avea s-o tîrască și s-o înfunde cine știe unde. Oamenii au prins însă de veste. Din barăci au ieșit brigadieri ca Negru Ștefan, Buicu Ion, Avădanii Ilie — hotărîți să dea lupta cu furia apelor. Nu lipsea dintre ei nici Diaconu.

Singuri, în noaptea de smoală, demontau cu răbdare brațul macaralei și postamentul trăgîndu-le pe mal. Frînți de oboseală, uzi pînă la piele, cînd s-au întors în baracă s-au cufundat într-un somn de plumb.

Intîmplări de toată ziua, cititorule. La Ozana-Cracău tinerii muncesc, cîntă și — ce este mai important — construiesc o cale ferată.

★

...Ploile ce căzuseră în ultima perioadă au făcut multe greutăți brigadierilor. Azi parcă și natura vroia să participe la sărbătoarea ce va avea loc pe platoul de la sectorul II al șantierului. Peste noapte, ca din pămînt parcă, au răsărit aci o tribună, cîteva bănci, ghirlande de verdeață. Ozana, tumultuoasă pînă atunci, își domolise valurile. Conducerea șantierului, organizatorul de partid, invitați de la alte sectoare, țărani din cătunul apropiat, cu toții participau alături de tineri la evenimentul deosebit.

„Careul" perfect aliniat aștepta cu nerăbdare. In fața lui, Dragomir vorbește despre aceste locuri, despre neîmblînzita Ozana, despre fagul și stejarul din pădurile ce se revarsă chiar pînă aci în poarta taberii, despre brigadierii de la Bumbești-Livezeni, despre cei de la Salva-Vișeu și în cele din urmă despre construirea socialismului. In fața careului se află acum un grup de tineri brigadieri. Diaconu Aurel, Ani Vasile, Iovu Constantin, Apetrii Dumitru, Sălăgean Constantin — cel ce dădea zilnic cîte 3-4 norme — sînt printre acei care azi se bucură împreună cu întreaga tabără. Nu lipsește din rîndul lor nici Ciobanu Vasile, Leonte Ion, Găureanu Mihai, Moșu Nicolae — cunoscut în întreaga tabără pentru rezultatele deosebite obținute în muncă. A răsunat nu știu de cîte ori în acea zi pe acest platou tradiționalul „de trei ori ca la brigadă". Nu a lipsit nici cîntecul fruntașului de pe șantier, cîntec născut odată cu primii copaci doborîți sau cu primele lopeți de pămînt așezat la temelia viitoarei căi ferate.

Panțică Constantin, cel dintr-a „IV-a", a fost în acea zi unul dintre cei mai solicitați brigadieri. Mîinile-i obișnuite cu lopata și roaba, cu securea sau cu sprațul, făceau de astădată minuni pe clapele sidefate ale acordeonului. Și tinerii brigadieri au făcut horă mare, cît se întinde platoul din fața baracamentelor. Brigadierii au invitat politicos la joc fetele oaspete venite din cătunul din apropiere. S-a dansat, s-a cîntat pînă tîrziu.

Primii tineri de la Ozana-Cracău primiseră „certificatul de naștere" al muncii voluntare.

★

Mă aflam deunăzi într-un autocamion „ZIS" ce transporta de aci, de la Ozana, niște bușteni. Șoferul, un bătrînel de prin părțile locului, pare-se, mi se adresă:

— N-au cunoscut aceste locuri atîta veselie de cînd îi lumea. De cînd cu tinerii ăștia, se schimbă și fața bătrînei Ozana.

...Grăbeam tot mai repede către Piatra Neamț. Călătoream cu rapidul de Bicaz și mă gîndeam dacă nu cumva aceste rînduri sînt învechite. Peste ce este astăzi nou, alte fapte ale constructorilor vor veni mîine să le ia locul.

I. NEACȘU

LITERATURĂ-ARTĂ

B. Dumitrescu

SPERANŢĂ

— povestire —

Stăteam cîţiva prieteni la taifas într-o cameră plină de fum. Din vorbă-n vorbă, am ajuns să pomenim şi despre dragoste.

— Judecînd la rece, spunea cel mai vîrstnic, noi nu prea avem ce povesti despre dragoste. De cînd mă ştiu, n-am întîlnit în viaţa de toate zilele amoruri mari care să înfrunte anii şi vitregiile, iubiri celebre — Romeo şi Julietta, Armand Duval şi Margueritte Gautier, Tristan şi Isolda. Nu, dragostea asta e practică şi prozaică, are ceva brutal în ea... Nu, brutal nu e bine zis, dar cum să vă explic, a dispărut farmecul ei misterios, romantismul, suspinele, înflăcărarea aceea uriaşă. Poate că e mai bine aşa, dar mie, unul, nu-mi place.

Furios, un altul s-a repezit să-l contrazică.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Dar de ce să nu spun? Ce, parcă tu nu ştii cum e acum? azi s-au cunoscut, mîine se căsătoresc, luna viitoare se despart. Poate s-a schimbat conţinutul dragostei, poate se înţelege altceva prin acest cuvînt, poate nu mai e nevoie de dragoste, şi credinţa şi înfocarea sînt considerate drept ceva învechit...

— Nu te supăra că te întrerup, a zis atunci Andrei, prietenul meu din copilărie, uite, eu aş încerca să povestesc o întîmplare despre dragostea şi credinţa zilelor noastre. Apoi... o să mai vedem.

Îndată ne-am potolit şi am ascultat cu luare aminte.

Călătorind odată prin Moldova, începu el, m-am adăpostit, într-o seară de viscol, într-un restaurant. N-am apucat bine să intru pe uşă, cînd am văzut becul pîlpîind, apoi stingîndu-se. Încăperea s-a cufundat într-o beznă adîncă, străpunsă doar de jarul cîtorva ţigări aprinse. Am înaintat totuşi bîjbîind şi m-am aşezat la o masă. I-am cerut ospătarului să mă servească pe întuneric şi am aşteptat. Nu ştiu cît timp am stat astfel, cînd am auzit în faţă zgomotul provocat de mişcarea unui scaun şi apoi un glas bărbătesc puternic:

— Ei, fraţilor lăutari, ce v-aţi oprit? Acum, pe întuneric, avem nevoie de mai multă muzică, să nu ne apuce urîtul. Ia, ziceţi-i ceva!

Se vede treaba că lăutarii au fost încurajaţi într-adevăr de acest îndemn căci au început să cînte.

Între timp, ospătarul mi-a adus un aperitiv şi, minune mare, o lampă cu gaz pe care a aşezat-o pe masă. Am început să mă liniştesc şi am privit cu interes în jurul meu. Omul la a cărui masă mă aşezasem a ridicat ochii şi m-a salutat. Apoi s-a sculat şi a mers să vorbească ceva cu muzicanţii care se opriseră din cîntat. Peste puţin s-a întors la masă, iar orchestra a intonat un cîntec ce mi se părea cunoscut.

Am mîncat aproape pe nemestecate, am mai comandat o jumătate de vin şi am scos o mapă în care păstram un mers al trenurilor. Cînd am apropiat lampa să văd mai bine ce scria în cărticică, am scăpat mapa jos. Foarte binevoitor, tovarăşul meu de masă a ridicat mapa, a scuturat-o puţin şi, privind-o, m-a întrebat:

— Aţi participat la Congresul corespondenţilor?

Auzind răspunsul, mi-a zis că şi el a fost la Congres, deoarece era corespondent voluntar la mai multe ziare, dar că în ultima vreme, fiind foarte ocupat, nu prea mai scria.

— La ce ziar sînteţi corespondent? m-a întrebat.

Puţin jignit în demnitatea mea, i-am răspuns că nu sînt corespondent, ci gazetar. A tăcut puţin încurcat, cîteva clipe. În acest timp, l-am privit mai atent, atît cît îmi îngăduia lumina chioară a lămpii. În faţa mea se afla un om înalt, uscăţiv, îmbrăcat cu grijă. Avea părul castaniu, ochi mici şi maxilare puternice. În întreaga lui înfăţişare era ceva simplu, obişnuit şi totuşi foarte atrăgător. Nu ştiu de ce mi se părea că e tatăl a numeroşi copii care-l aşteaptă cu nerăbdare să vină acasă şi să le povestească ceva cu glasul plin, liniştitor.

După ce şi-a aprins o ţigară, necunoscutul a zis din nou.

— Ştiţi, îmi place mult să scriu, păcat că nu prea am timp...

Vezi, eu cred că despre fiecare om de pe şantierul unde lucrez s-ar putea scrie articole, chiar povestiri frumoase. Da, despre fiecare om. Pînă şi despre mine s-ar putea scrie ceva interesant, adăugă el îngîndurat.

Aici, omul meu s-a oprit din vorbă, a privit vinovat în jur şi a tăcut încruntat. Apoi, socotindu-se pe semne dator cu o explicaţie, a continuat mai rar:

— N-am făcut vreo faptă deosebită în muncă, dar am trăit o întîmplare frumoasă, o întîmplare care nu s-a sfîrşit încă şi despre care, dacă m-aş pricepe, aş scrie o povestire. Dar se va sfîrşi cu bine. Neapărat se va sfîrşi cu bine, mai zise el, parcă răspunzînd unei întrebări chinuitoare ce-l frămînta.

Îndată s-a trezit în mine o curiozitate aprinsă şi l-am rugat să-mi povestească întîmplarea. Şi, deşi tovarăşul meu se opunea, eu am insistat cu convingerea că omul acesta deschis nu putea avea o bucurie sau un necaz fără a-l împărtăşi tovarăşilor săi, chiar dacă aceştia îi erau ca mine, mai puţin cunoscuţi.

— Fie, cedă pînă la urmă el. Să-ţi povestesc. De altfel nu eşti primul. Numai să nu rîzi sau să te uiţi la mine ca la un nebun, cum fac unii. O să-mi pară rău. Ştii, am păţit aşa uneori. N-ai decît să-ţi ţii părerea pentru dumneata şi gata, mai zise el şi în ochi îi străluci o lumină aspră.

Ai reţinut ce a cîntat adineauri orchestra? Nu? Un tangou dintr-un vechi film sovietic: „Serdţe", adică inimă. Bine.

De fapt, povestea începe în anul 1944. Eram pe atunci ucenic la o fabrică electrotehnică din Bucureşti. Trăiam aşa cum trăiau ucenicii: nici mai bine, nici mai rău. E limpede. Altceva însă, mai important trebuie să-ţi spun. În acel an, viaţa mea luase o cotitură hotărîtoare. Începusem să muncesc în ilegalitate. Nu-ţi mai povestesc cum s-a petrecut aceasta, ci numai că aveam la activul meu cîteva mici misiuni îndeplinite şi că eram necăjit doar că noaptea nu avea vreo două sute de ore să pot lipi destui „fluturaşi", sau să scriu zeci de lozinci pe pereţi, aşa cum aş fi vrut. Într-o seară de iarnă m-am întîlnit cu legătura mea, care mi-a comunicat că voi avea de lipit „fluturaşi" şi dîndu-mi parola, locul de întîlnire şi materialul, m-a avertizat că, de data aceasta, voi merge la „lucru" cu o altă persoană decît de obicei. Ai auzit probabil că atunci se obişnuia să se meargă în asemenea misiuni „în doi", adică un băiat şi o fată, ca să se dea impresia unei simple idile amoroase.

Aşa se face că m-am dus repede la căminul nostru, al ucenicilor, am împrumutat un palton mai cumsecade, am băgat pe neobservate buretele de la baie în buzunar şi, anunţîndu-l pe nea Mitică, portarul, cu o ochiadă ştrengărească, că voi veni mai tîrziu, am zbughit-o în stradă.

M-am dus la locul de întîlnire indicat şi am văzut sub un felinar o fată care ţinea în mînă, după cum era consemnul, un caiet. Am privit-o puţin. Era de statură mijlocie, subţire, blondă, cu un năsuc cîrn. În obraji avea o uşoară roşeaţă, dar nu una care transpiră o sănătate sfidătoare, nu ceea ce se numeşte bujori. Dimpotrivă, culoarea roză a pometilor accentua parcă paloarea restului feţii, dînd impresia că fata roşea tot timpul din timiditate. Dar ai să vezi că nu era chiar timidă.

M-am apropiat de ea, i-am dat parola şi am plecat împreună spre cartierul care se numea pe atunci Lemaître.

Am mers aşa un timp, eu tăcînd, ea încercînd fără succes să ducă o oarecare discuţie, pînă ce am ajuns la locul unde trebuia să începem lucrul. Şi am început. Ea se uita cu grijă împrejur, să se asigure că nu sîntem urmăriţi, apoi scotea buretele din buzunar. Eu treceam partea încleiată a „fluturaşului" peste burete şi-l lipeam pe un burlan, pe un geam sau pe zid. Deodată mi-am dat seama că fata tremura. Într-adevăr, afară era frig nu glumă şi ea purta doar o haină destul de subţire. Mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus să-mi dea mie buretele. N-a vrut, a protestat, dîndu-mi să înţeleg că cererea mea încălca regulile elementare ale muncii conspirative, cu care ea era familiarizată de mult. Eram sigur că fetele sînt încăpăţînate deşi nu prea le 'cunoscusem îndeaproape, dar nu credeam că sînt chiar ca partenera mea care, mi se părea mie, nu-şi înţelegea propriile ei interese. Aşa că mi-am luat toată răspunderea asupra mea şi, fără multe explicaţii, cu un gest violent, i-am smuls buretele din mînă. A încercat să zică ceva, dar, văzînd că nu obţine nimic, s-a resemnat şi şi-a pus mîinile în buzunare.

A mai trecut un timp dar fata tot tremura. Obişnuit să iau hotărîri de unul singur, mi-am scos paltonul şi l-am pus pe umerii fetei, deşi nici mie nu mi-era prea cald. Neavînd ce face, l-a îmbrăcat şi a continuat să meargă lîngă mine, simţindu-se probabil puţin cam inutilă în acţiunea noastră. Eu eram însă cît se poate de bucuros deoarece mi se părea că reuşisem să mă port pentru prima dată „bărbăteşte" cu o fată.

Ne-am continuat drumul şi am ajuns în dreptul porţii unei fabrici. Mă pregăteam să lipesc un „fluturaş", cînd mi s-a întîmplat ceva uluitor. Anume, m-a simţit strîns puternic în braţe şi sărutat tare pe... nas. Zăpăcit peste măsură, n-am fost în stare să mai zic ceva. Stăteam încremenit în braţele ei şi nu pricepeam nimic. Poate că, dacă mi s-ar mai fi întîmplat vreodată să îmbrăţişez o fată, n-aş fi fost atît de paralizat fizic şi moral ca atunci. După un timp, îndată ce tovarăşa mea a slăbit puţin strînsoarea şi mi-am revenit în simţiri, am înţeles însă raţiunea gestului ei, văzînd un sergent de stradă care se îndepărta de noi, înjurînd printre dinţi... „nici iarna nu se mai astîmpără... ai dracului mucoşi..."

Nu-ţi mai spun că de-abia atunci am început să asud ca în mijlocul lui iulie şi nu-ţi mai descriu viteza cu care m-am îndepărtat de locul acela. Ajunsesem pe cheiul Dîmboviţei, cînd fata mi-a şoptit:

— Tovarăşe, un îndrăgostit nu fuge aşa încît iubita lui să nu-l poată ajunge din urmă.

Deşi nu eram de loc de acord cu aprecierea fetei, am consimţit să merg mai încet fiindcă graba noastră putea pare suspectă. Fata m-a luat de braţ şi am pornit mai departe.

Dar nu-mi era dat să am linişte cu însoţitoarea mea, care dovedise atîta prezenţă de spirit şi reuşise să înşele un poliţist cu riscul nebănuit de a rupe farmecul nevinovăţiei mele. Speranţa, aşa era numele ei conspirativ, m-a privit şăgalnic şi mi-a spus:

— Tovarăşe, fii te rog mai îndrăgostit!

Ilustraţie A. CALISTRAT

N-o să-l poţi „duce" pe copoi cu mutra asta speriată. Numai a băiat amorezat nu arăţi acum. Ce-i asta?

Eu însă nu puteam ieşi din starea de jumătate groază, jumătate timiditate fecioreInică în care mă aflam, dar mi-te să mai şi vorbesc. Atunci, fata n-a găsit altceva mai bun de făcut decît să cînte încetişor tangoul despre care ţi-am pomenit. N-am mai putut răbda, mi-am ieşit din fire şi i-am zis:

— Sigur, dumneata o să-i prosteşti grozav pe copoi cîntînd un cîntec rusesc!

— Parcă idioţii ăştia ştiu ce e un cîntec rusesc, a spus fata nepăsătoare continuînd să cînte.

„Idioţii" nu ştiau, într-adevăr, ce e un cîntec rusesc, dar găsiseră „fluturaşii" şi se luaseră pe urmele noastre. Am auzit deodată paşi în urmă. M-am hotărît repede. Am trîntit-o pe fată în zăpadă, cred că puţin cam prea „ferm" şi, ca s-o salvez pe ea, am fugit în direcţia de unde se auzeau paşii. M-am ciocnit de doi indivizi şi m-am agăţat de ei să-i ţin pe loc. A început o bătaie înfundată, oarbă, cu icneli şi înjurături. Deodată s-a petrecut ceva foarte curios. Atît eu cît şi poliţiştii am rămas o clipă descumpăniţi. În noapte se auzea o voce de fată care cînta... Ce cînta? Ai ghicit: „Serdţe". Speranţa voia să mă salveze atrăgînd asupra ei urmăritorii. Ce voce minunată! Înghiţeam pumni cu nemiluita, fiecare din ei mă durea cumplit şi eu doream totuşi ca vraja acelui cîntec să nu se risipească, să-l mai aud puţin, doar doar voi înţelege marea şi frumoasa taină pe care mi se părea c-o tălmăceşte.

Îndată ce au reuşit să mă imobilizeze însă, unul dintre poliţişti a fugit să prindă şi fata.

Habar n-am ce s-a mai întîmplat. M-am trezit la Siguranţă unde am fost cercetat după cum erau obiceiurile. Cine ştie ce s-ar mai fi ales de oasele mele, dacă nu venea 23 August. Am fost eliberat, am început apoi alte lupte. Partidul m-a trimis la învăţătură, am devenit inginer, lucrez acum pe şantierul unei termocentrale, dar n-am uitat o clipă pe fata aceea şi n-am s-o uit cît voi trăi. Înţelegi, o iubesc, da, o iubesc ca un nebun şi o caut, o voi găsi, trebuie s-o găsesc. Uneori m-apucă aşa o disperare şi mi se pare că n-am s-o mai revăd niciodată, nici măcar în ultima clipă a vieţii. Dar nu se poate, ar fi prea crud.

Pricepi? Cred că am s-o găsesc, am această „idee fixă", cum zic unii, că mă aşteaptă, că ne vom iubi şi vom fi fericiţi. De cînd am această idee? Nu ştiu. Poate din clipele acelea cînd eram interogat şi bătut şi cînd răspundeam la întrebările călăilor în aşa fel încît să înţeleagă că nu neg că mai era cineva cu mine şi că totuşi n-am de gînd să divulg numele însoţitorului. Parcă-l ştiam? Tot ce pot să-ţi spun este că chipul scump al acestei fete mi-a fost tovarăşul cel mai drag în închisoare şi că era de ajuns să închid ochii atunci, ca şi acum, pentru a-i vedea căpşorul scump, părul blond, inelat, năsucul în vînt şi mai ales roşeaţa din obraji care pentru mine semnifica puritatea şi bogăţia sufletească a acelei fete unice.

Adesea, stînd în celulă cu ochii închişi şi visînd la ea, mi se părea că mă aflu din nou în noaptea aceea şi aud vocea ei care mă caută, mă caută... Parcă vedeam cum se deschid celulele, cum apare ea în prag înconjurată de lumină, cum se apropie de mine zîmbind, mă ia de mînă şi-mi zice: Vino! Iar eu, fără s-o întreb încotro mă duce, o urmez. Dar clipele acelea durau puţin. Deschideam ochii, vedeam din nou pereţii umezi, auzeam chiţcăitul greţos al şobolanilor. În aceste zile mi-a intrat în cap ideea că nu întîmplător şi-a ales ea numele conspirativ „Speranţa", că pentru mine a făcut-o, pentru a mă încuraja. Caraghios!

Cît n-am căutat-o după eliberare, de cîte ori n-am fost să văd filmul sovietic „Toată lumea rîde, cîntă şi dansează", în care se cîntă acel tango, de cîte ori nu l-am fredonat în preajma unei fete căreia nu-i vedeam faţa, nădăjduind să-mi regăsesc iubita. Dar totul a fost zadarnic. Au trecut şapte ani. Dumnezeu ştie dacă mai e în viaţă, dacă mă mai ţine minte, dacă nu s-a căsătorit, dacă mă va iubi, dacă o voi găsi. Dar eu trebuie s-o caut, nu pot altfel. Nădejdea de a o găsi mă face să mă bucur de aer, de lumină, de tot. Mă crezi? întrebă necunoscutul punîndu-şi mîna pe mîna mea şi privindu-mă drept în ochi.

— Da, te cred, am spus strîngîndu-i mîna.

— Nu eşti primul căruia i-am povestit această întîmplare. Unii mă cred, alţii, cei mai mulţi, nu. Eu însă merg mai departe pe drumul meu, dar ce folos dacă nu reuşesc s-o aflu?

Să vezi ce mi s-a întîmplat de curînd. La şantier lucrez într-un birou împreună cu mai multe desenatoare. Una din ele, Natalia o cheamă, avea o purtare oarecum deosebită faţă de mine. Pînă la un moment nu mi-am dat seama de acest lucru. Fata căuta să fie tot mereu în preajma mea, roşea cînd îi vorbeam, uneori era inexplicabil de veselă. Într-o zi mi s-a făcut dor de oraş, de un film. Aşa, într-o doară, am invitat-o şi pe ea. Fata a primit cu bucurie. După spectacol ne-am plimbat puţin prin oraş. Deodată aud:

— Tovarăşe Vidraşcu, trebuie să-ţi spun un lucru.

Fără să bănuiesc ceva, i-am zis: Te rog, ascult.

Fata a început să-şi răsucească nasturii de la palton, să netezească pămîntul cu pantofii, apoi a zis cu greutate:

— Nu, mai bine altădată.

— Nu se poate Nataşa — am intervenit. Dacă ai început — curaj, doar sîntem prieteni.

Însfîrşit, după multe insistenţe, fata s-a hotărît, a deschis gura şi a izbucnit printre hohote de plîns: Mi se pare.... mi se pare că m-am îndrăgostit de dumneata.

Îţi dai seama că am rămas trăznit. Fata a început să-şi şteargă ochii şi se uita mereu în jos, dar cred că din cînd în cînd mă privea întrebător. Ce era să-i zic. I-am spus: Dragă Natalia, tu eşti o fată de treabă, eu am despre tine părerea cea mai bună, ştii cît te apreciez, dar să vezi... eu sînt îndrăgostit şi pe cale să mă însor.

Nu ştiu cum de am putut să spun atunci asemenea cuvinte. Cred că numai încurcătura în care mă aflam m-a făcut să vorbesc astfel. Fata a izbucnit din nou în plîns, a fugit de lîngă mine şi, cu toate eforturile mele, n-a fost posibil s-o ajung din urmă.

Ştiu că a doua zi n-a mai venit la lucru şi că celelalte fete mi-au spus, privindu-mă cu asprime, cînd am întrebat de ea, că a venit la birou şi şi-a cerut transferarea în altă parte. Nu pot să înţeleg nici acum cum a obţinut transferarea fără aprobarea mea, care-i eram direct superior. Dar ce eram să fac? Spune şi dumneata? Ce-i şi cu fetele astea!

Omul s-a jucat un timp în tăcere cu cutia mea de chibrituri, a oftat adînc şi a continuat:

— Înţelegi, cîteodată mi se pare mie însumi că sînt nebun, că alerg după himere. Atunci mă apucă o disperare, în sufletul meu se dezlănţuie o furtună care mă pustieşte cumplit. Să nu dea dumnezeu asemenea clipe. Noroc că nu durează mult. Îmi revin din te miri ce. Atunci e iar frumos, soare, nădejde. Atunci oamenii se uită iar lung la mine şi clatină îngrijoraţi din cap. Dar nu toţi. Uite, directorul, de pildă. Om cumsecade, înţelegător. Deunăzi mă chemă. Am să-ţi spun ceva, zice. Dar nu e urgent. Vino desearâ la mine, acasă.

M-am dus şi de cum am intrat, m-am simţit învăluit într-o atmosferă plăcută: o cameră frumos mobilată, căldură, familia în jurul mesei. După ce m-am aşezat, directorul, un om mic, rotofei, mi-a turnat ceai şi m-a privit nu ştiu cum, duios. Apoi m-a întrebat:

— Tot singur, Vidraşcule?

Eu, ce eram să-i răspund? M-am codit ce m-am codit şi pînă la urmă, vrînd să termin, cel puţin cu el, i-am zis:

— De ce singur, tovarăşe?

— Nu, zice rîzînd, nu mă lua aşa „politic". Ştiu: Noi, tovarăşe, nu sîntem singuri, alături de noi stă întreaga clasă muncitoare, toţi...

— Uite, îi spun, nu aşa. Nu sînt burlac convins sau vreun duşman al femeilor. Ştiu şi eu că un comunist adevărat e făcut să iubească, trebuie chiar să iubească, nu e împlinit la suflet dacă nu iubeşte, ştiu că e bine să fie căsătorit, la casa lui. Simt şi eu nevoia unui cămin, dar mai ales trebuie să-mi umplu un gol din suflet. Îmi pare bine că m-ai adus aici şi îţi zic: sînt pe cale să mă căsătoresc.

Uşurat şi înveselit, directorul a lăsat paharul cu ceai. Ei bravo, mi-a spus, să fie într-un ceas bun. Cu cine, o cunosc şi eu? I-am povestit ceea ce ai auzit şi dumneata. Eşti liber să crezi ce vrei, i-am spus, te priveşte!

Şi m-a crezut. Dar cîţi sînt ca el? Puţini. De aceea, am renunţat să mai spun altora povestea mea şi nu ştiu de ce am făcut-o astă seară. Chiar şi în ochii directorului evit să mă uit adesea. Dar nu se poate să n-o găsesc. Pînă cînd? Trăiesc cu convingerea că o voi întîlni, dacă nu azi — atunci peste un an, peste zece. Nu se poate altfel. Înţelegi, nu se poate!

Am vorbit mult în noaptea aceea cu inginerul care mergea la graniţă să ia în primire nişte maşini sovietice. Am pierdut amîndoi trenurile. Deh, romantism! Dimineaţa ne-am despărţit şi de atunci n-am mai auzit de el.

Anul ăsta am fost pe teren la inaugurarea unei termocentrale. În timpul festivităţii, cînd îmi notam ceva în carneţel, parcă l-am zărit undeva, în asistenţă, pe inginerul Vidraşcu. Dar n-a fost chip să dau de el. Mai tîrziu, m-am dus la masa tovărăşească şi eram gata să plec la Bucureşti, cînd am fost invitat la o serbare cîmpenească, un fel de chermeză ce se organizase pentru tineret într-o pădure din apropiere. M-am dus într-o doară să văd şi eu ce e pe acolo. Nimic deosebit. Băieţi şi fete, rîsete, glume, idile rapide, vînzători de îngheţată, bufete, militari, bătrîni curioşi, costume naţionale. Pe o estradă improvizată cînta un fel de orchestră. Apoi s-a anunţat la microfon că „tovarăşii care au voce sînt rugaţi să se producă". Nu se îndemna nimeni. Doar lîngă mine am auzit cîţiva tineri care se rugau de o fată blondă de vreo douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani:

— Tovarăşe Bîrsan, cîntă-ne ceva.

Ea îi asculta amuzată, privind aiurea. Deodată s-a hotărît. A scuturat cu un gest energic capul, le-a zîmbit tinerilor şi a pornit întins spre estradă, cu un mers apăsat şi totuşi nu lipsit de feminitate. Se ţinea de ea un tip mărunt cu părul vîlvoi; am aflat că e un activist de la secţia gospodărie a regiunii U.T.M.

— Tovarăşa Bîrsan, ţipa el, nu e just. Cum să cînte secretara comitetului regional U.T.M. aşa, în public? Care-i prestigiul nostru? Ce, sîntem dizeuri? Chiar aşa pronunţa, strîmbîndu-şi gura, „dizeuri". Tovarăşa Bîrsan, gîndiţi-vă, eu nu răspund. O să iasă vorbe.

Fata înainta netulburată, făcînd doar nişte gesturi caraghioase prin care încerca să-l reţină pe grijuliul administrator. La un moment dat s-a întors şi i-a spus individului mai mult veselă decît furioasă: Dacă-i aşa, am să stau şi-o să cînt pînă seara, fără oprire.

Urcînd pe estradă, a vorbit ceva cu muzicanţii, a potrivit microfonul şi a anunţat cu un uşor accent ardelenesc: — Va cînta pînă seara tovarăşa Maria Bîrsan, al doilea secretar al comitetului regional U.T.M. Urmează tangoul „Serdţe". Vă rugăm să dansaţi.

Şi a început să cînte. Nu mă pricep la muzică, dar vă pot spune că avea o voce plăcută, mîngîietoare.

Drept în faţa mea mulţimea a început să se agite; un om îşi făcea loc cu coatele spre estradă privind tot înainte. Ajuns în primul rînd, s-a oprit, şi-a săltat mîinile şi a rămas aşa o vreme. Apoi şi-a privit absent palmele, a ridicat din nou capul spre estradă şi s-a urcat alături de „dizeură". Ea cînta uitîndu-se îngrijorată la omul care părea că are de gînd să tulbure serbarea. Deodată, a pălit. L-a privit ca din depărtare, strîngînd din ochi, şi a sărit în cele din urmă în braţele lui. S-au îmbrăţişat, s-au sărutat. El a închis ochii, pe obraji i se scurgeau lacrimi grele. După un timp, s-a potolit, a depărtat puţin capul şi a întrebat-o:

— Eşti într-adevăr, Speranţa?

Fata tăcea, emoţionată.

Tinerii priveau în linişte această scenă, muzicanţii rămăseseră cu gura căscată, iar despre administrator, bănuiesc că, în cel mai fericit caz, a leşinat. M-am îndepărtat de locul acela cu paşi uşori ca şi cum mi-ar fi fost frică să trezesc pe cineva care visa un vis frumos. Asta-i povestea!

...Se făcuse noapte de-a binelea. Prinşi de povestire, nu aprinsesem lumina, uitasem chiar să mai punem lemne pe foc. Camera noastră era totuşi viu luminată de pîlpîirea jarului din sobă.

Operetă radiofonică a unui tînăr compozitor

Tînărul compozitor Saşa Cosman — cunoscut ascultătorilor posturilor noastre de radio din piese muzicale ca „Valsul tinereţii", „Cîntec de prietenie" (scrise pentru Festivalul din Bucureşti), „Aşteptare", „Cîntecul lui Jackie Brown", „Cîntă plopii în şoaptă" ş.a. — căutînd în ultimul timp să depăşească genul pieselor mici, şi-a încercat talentul şi cunoştinţele într-o lucrare de mai mari proporţii: opereta radiofonică „Cîntecul primăverii" (libret de H. Nicolaide şi Sanda Diaconescu; versuri de Radu Costăchescu). Să ne aruncăm privirea mai întîi pe libret. Subiectul operetei evocă dragostea dintre studentul la compoziţie Mihu Lemnea şi Mălina, talentata coristă a echipei artistice din satul unde studenţii vin în timpul verii. Dragostea dintre cei doi tineri este însă umbrită de apariţia fostei prietene a lui Mihu, Doina, o fiinţă uşuratecă, preocupată numai de lux şi plină de dispreţ ciocoiesc faţă de popor, care reuşeşte să-i despartă pe cei doi tineri. Finalul operetei aduce regăsirea celor doi îndrăgostiţi, cu prilejul unui concurs artistic de amatori la care Mălina e premiată.

Pornind de la acest libret, Saşa Cosman a scris o muzică plină de avînt tineresc, din care nu lipsesc momentele de duioşie, de cald lirism. Să vorbim mai întîi de cîntecele studenţeşti ale operetei. Primul (compus de Mihu cu prilejul onomasticei tovarăşului său de cămin, Nică) apare ca o izbucnire a entuziasmului viitorilor ingineri, chimişti, medicinişti sau jurişti însetaţi să cucerească cetatea ştiinţei. Un al doilea cîntec studenţesc, tot optimist, plin de voie bună, este marşul sportiv „Sus, în poiană la Diham" (textul este aci mai forţat, mai greoi) al cărui refren mobilizator revine în toate împrejurările în care apar şi studenţii.

Alături de aceste cîntece studenţeşti, S. Cosman a compus mai multe arii şi duete de o factură mai complexă. Duetul Mihu-Doina este un vals lent pe un text, din păcate, foarte banal. Poate că cel mai izbutit duet e cel dintre Mălina şi Mihu. De astă dată cea mai bună coardă lirică a lui Saşa Cosman vibrează dînd melodiei căldură şi naturaleţă, pregnanţă şi prospeţime.

In operetă există două arii. Cea a lui Mihu răsună în cabană cînd tînărul compozitor află că Doina a plecat să se plimbe cu un filfizon. Firea sensibilă, poetică a lui Mihu se oglindeşte în această arie care nu este lipsită de accente patetice. Mălina are şi ea aria ei, în stilul unui cîntec popular care pentru ascultători apare ca fiind chiar mai reuşită decît „Cîntecul primăverii" Scris pentru solist, cor şi orchestră, folosind fragmente din aria Mălinei, „Cîntecul primăverii" răsună la sfîrşitul operetei vrînd să fie un simbol al tinereţii şi optimismului.

In legătură cu muzica operetei se poate face o observaţie interesantă. Muzica căreia Mihu îi dă glas pînă întîlneşte pe Mălina, (primul cîntec studenţesc, duetul cu Doina şi aria) este mai legată de intonaţiile muzicii orăşeneşti. Odată cu apariţia Mălinei în viaţa şi sufletul lui, pătrund în arta lui Mihu intonaţiile muzicii populare. Mălina nu-i aduce lui Mihu numai fericirea personală, ci şi legarea mai profundă de muzica populară. Din păcate, libretul nici nu pomeneşte de o asemenea problematică la Mihu. De altfel, libretul este în genere de o superficialitate regretabilă. Nici un personaj nu este caracterizat mai profund.

La o eventuală transformare şi punere în scenă a operetei, care ar putea fi binevenită, libretul va trebui prelucrat radical, în primul rînd în direcţia adîncirii şi îmbogăţirii sufleteşti a personajelor.

Evident şi în muzică se mai pot aduce îmbunătăţiri. În primul rînd muzica va trebui să se întrepătrundă mai organic cu acţiunea însăşi. Rolul ei actual de „intermezzo-muzical" trebuie să se transforme într-un rol dramatic activ. Aceasta nu va fi cu putinţă decît prin folosirea mai îndrăzneaţă a dezvoltării, a prelucrării motivelor, prin adîncirea concepţiei compozitorului despre dramaturgia muzicală.

Ar fi bine de asemenea ca S. Cosman să lărgească sfera intonaţiilor de muzică populară folosite. Studiul şi asimilarea folclorului îi vor deschide tînărului compozitor orizonturi nebănuite, vor duce la lărgirea paletei sale muzicale.

Să-i urăm spor la muncă!

C. TEODORIU

Pe scurt!

Un nou cîntec „pe struna fulgerelor"

Tinereţea sufletească e o trăsătură de caracter minunată şi poeţii o cîntă, neglijînd însă de multe ori să zugrăvească tocmai — dacă putem spune astfel — felul specific de a fi tineri al comuniştilor, avîntul tineresc romantic, specific vremilor noastre. Tocmai pe linia sublinierii acestui specific realizează momente de poezie adevărată Mihu Dragomir în „Oda tinereţii", publicată în „Contemporanul" din 2 septembrie.

„Oda fulgerelor", apărută anul trecut, făcea să răsune în creaţia poetului o strună nouă, mai gravă, cu un ton împlinit, rotund. Pe aceeaşi strună poetul îşi închină azi oda sa tinereţii. În 1946, în timpul secetei, eroul poemului — activist comunist, întors rănit din război — are un moment de puternică descurajare. Bătrîneţea — erou epic, aşa cum este erou epic Moartea, în poemul lui Tvardovski „Vasili Tiorkin" — vine să-şi ia prada crezîndu-l pe erou înfrînt, gata să-i cadă în ghiare. Dar deşi descurajat, aproape copleşit, acesta nu se dă bătut şi reuşeşte să o alunge.

În prima parte a poemului, autorul surprinde cu ascuţime unele caractere proprii tinereţii pe care a trăit-o generaţia sa şi pe care continuă s-o trăiască şi astăzi împărtăşindu-se din tinereţea vremurilor noastre. Sînt versuri pline de patetism, convingătoare, care cumulează calităţi întîlnite anterior în alte creaţii ale poetului: solemnitatea din „Oda fulgerelor" se împleteşte cu căldura confesiunii lirice din „Războiul".

În cea de a doua parte a poemului, poetul părăseşte descrierea luptei dintre Bătrîneţe şi erou, pentru a lăsa loc unui discurs liric cu pasaje izbutite — dar şi cu unele lungimi — despre tinereţea comuniştilor. Bătrîneţea revine însă inexplicabil şi neconvingător pentru cititorul care a socotit-o odată înfrîntă. Din pricina aceasta scopul discursului pe care-l ţine eroul (scop care ar fi trebuit să fie alungarea Bătrîneţii) devine ceţos. În plus, eroul uită din cînd în cînd că el îi vorbeşte Bătrîneţii în anul de graţie 1946 şi pomeneşte despre: „Zidarii ne-ntrecutelor oraşe / Noi, copilaşii spice adunînd / Ostaşi ce mînuiesc automatul / Eroii muncii plămădind în gînd / Şuvoiul ce-mbrăca-n lumină satul", lucruri proprii unei perioade ulterioare, proprii prezentului.

Despre „Oda tinereţii" s-ar mai putea vorbi mult. Sînt numeroase versuri izbutite care ar trebui citate, s-ar putea spune cuvinte de laudă despre frumuseţea limbii pe care o stăpîneşte poetul sau despre unele imagini deosebit de caracteristice pentru personalitatea sa. Credem însă că principalul merit al poemului rămîne efortul — încununat cu succese de necontestat — de a zugrăvi o tinereţe a vremurilor noastre.

S. VLAD

Arta curajului şi agilităţii

În arena îngrădită cu un puternic grilaj metalic au pătruns trei tigri fioroşi. Urletele lor fac pe fiecare spectator să se tragă puţin înapoi, să privească încă odată grilajul pentru a se încredinţa de soliditatea lui. Dar iată că deodată apare alături de înfricoşătoarele animale un om îmbrăcat în alb, neturburat, vesel, zîmbitor. Este renumitul dresor Malek de la circul „Humberto" din Praga. Nu are asupra lui decît un bici şi o prăjină. Dar cîte figuri complicate nu obligă el neastîmpăratele fiare să execute cu ajutorul acestora! Aplauzele furtunoase care izbucnesc, dovedesc că publicul apreciază pe deplin curajul şi dibăcia dresorului cehoslovac care realizează un număr de înaltă clasă cu tigrii şi leii săi.

Dar aceasta nu este decît o pildă despre succesul unui singur număr din cele multe pe care le cuprinde programul noului spectacol al Circului de stat din Bucureşti, care — pe bună dreptate — poartă titlul „Arena curajului". Trăsătura caracteristică a acestui spectacol — rod preţios al colaborării dintre artiştii noştri şi cei de la Circul de stat din Praga (acrobaţii excentrici Duo Emilio din Praga cuceresc şi ei binemeritate aplauze) — este tendinţa manifestă care a călăuzit pe toţi realizatorii de a da un program de calitate.

Intr-adevăr, de la inaugurarea Circului de stat s-a putut constata că nivelul calitativ a crescut vizibil de la un spectacol la altul, iar noua premieră a atins o treaptă superioară. Nu aveam să vorbim decît despre exerciţiile acrobatice şi în special despre trapezul realizat de Duo Ernesto, pentru a putea spune că acrobatele au dovedit nu numai îndrăzneală, agilitate, stăpînirea unui deosebit simţ al echilibrului, ci şi talent, îmbinat cu graţie şi drăgălăşenie. Acelaşi lucru se poate afirma şi despre Gigi Bădulescu care execută impecabil balansul în cap, ca şi despre scara pe picioare a cuplului Toncini.

Remarcabile salturi calitative au înregistrat şi dresura de cîini a lui Mirco şi exerciţiile din numărul „Jocheul" al lui Alois Krateyl. O surpriză plăcută a constituit-o, de asemenea, apariţia clovnilor muzicali Dolcescu în numărul lor plin de inventivitate.

Păcat că intrările lui Titi Niculescu, Costel Dumitrescu etc. s-au menţinut încă pe terenul comicului vulgar, lipsit de adîncime şi fără mimică expresivă.

Afluenţa cu totul deosebită a publicului la acest spectacol reprezintă un semn grăitor că progresul pe care îl realizează artiştii noştri de circ este urmărit cu interes şi simpatie de tineret, de oamenii muncii, care le doresc noi şi noi succese.

MIRCEA ANDREI

Cum am studiat în cercul politic

Puțin timp ne mai desparte de ziua în care se vor deschide cercurile politice și cursurile serale din cadrul învățămîntului politic U.T.M.

Și în întreprinderea noastră „Clement Gottwald" din București anul acesta se vor deschide numeroase forme de învățămînt : cercuri politice pentru începători, cursuri serale, cercuri pentru studierea istoriei P.C.U.S. și cercul pentru studierea istoriei Partidului Muncitoresc Romîn. Numai o simplă enunțare a acestor forme de învățămînt ne arată cît de largi sînt posibilitățile de învățătură ale utemiștilor și tinerilor. Acum, cînd ni s-au creat asemenea posibilități, e necesară numai o voință puternică de a învăța.

Din păcate însă, mai există unii tineri care încearcă să demonstreze că n-ar avea timpul necesar pentru studiu. Asemenea demonstrații sînt neîntemeiate. Faptele arată că atunci cînd există voința fermă de a învăța, de a-ți îmbogăți cunoștințele, există și timpul necesar pentru aceasta.

Pentru a nu spune vorbe goale, voi povesti din propria mea experiență. Anul trecut am urmat cursurile cercului politic pentru începători.

Cum am reușit să-mi planific timpul ? Am adoptat o regulă : să studiez în fiecare zi, cel puțin cîte o jumătate de oră, din materialul bibliografic indicat la cercul politic. Uneori, desigur, surveneau unele sarcini a căror îndeplinire nu admitea amînare. Pentru aceasta sacrificam orele de studiu, însă după aceea eu mă străduiam în ziua următoare să recîștig timpul de studiu învățînd mai mult. Niciodată n-am lăsat pregătirea lecției pentru ultima zi.

Din primele zile ale studiului, mi-am dat seama că nu e bine să treci să studiezi alt capitol pînă cînd nu înțelegi adînc ceea ce ai studiat pînă atunci. De un mare ajutor în această privință mi-au fost notițele luate cu atenție atunci cînd propagandistul preda lecția.

Dar pentru a lămuri problemele politicii partidului nostru, diversele evenimente internaționale, era necesar să consult material de actualitate. În general, articolele din ziare, pe care le citesc zilnic, mi-au fost de mare folos. Învățînd, de exemplu, despre lupta partidului pentru dezvoltarea agriculturii, eu am studiat amănunțit materiale, în legătură cu hotărîrile plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din 19-20 august 1953.

De asemenea literatura, vizionarea diverselor filme, piese de teatru m-au ajutat să înțeleg mai bine problemele pe care le-am studiat în cercul politic și [illegible].

Aș vrea acum să spun cîteva cuvinte despre conspecte. Un studiu cu adevărat serios nu poate exista fără conspect. Lipsită de experiență, la început, căutam să notez aproape toate cuvintele pe care le citeam. Acest lucru îmi răpea însă mult timp și nici nu era metoda cea mai bună de conspectare. Acum procedez cu totul altfel : exprim pe scurt ideea principală și notez anumite date, nume, citate pe care le consider foarte necesare.

Cînd întreg materialul a fost conspectat, numai atunci încep repetarea, numai atunci îmi întocmesc planul de seminar.

Planificîndu-mi timpul de studiu, învățînd cu perseverență zi de zi, am reușit să termin cu bine cursurile cercului politic pentru începători și în același timp să absolv și clasa a VIII-a a liceului seral.

Studiul individual mă ajută să-mi îmbogățesc cunoștințele, îmi lărgește orizontul. Acum, după vacanță de-abia aștept să înceapă cursul seral la care m-am înscris. Dorință pentru învățătură, perseverență și insistență în însușirea celor predate, iată ce se cere acum de la noi, cursanții cercurilor și cursurilor politice.

FLORICA GRIGORE
montatoare la fabrica „Clement Gottwald" București

„Colectiva noastră-i la loc de frunte"

Înainte de cîntatul cocoșilor, colectiviștii din Agriș au ieșit la cîmp. Membrii celor trei brigăzi de tineret trebăluiesc de zor. Distanțele dintre ele nu sînt prea mici. Cu toate acestea el pot vedea ce se întîmplă în brigada vecină. În această zi el execută cea de a patra prașilă a porumbului. Semnele ce și le fac de la distanță s-ar tălmăci cam așa :

— „Lasă, lasă... N-aveți voi grijă ! Pînă în amurg mai e vreme. Azi vrem să schimbăm locurile pe graficul colectivei. Mai vrem să fim și noi în frunte".

Jos — ecolo, spre sat — e brigada a II-a de tineret a lui Andrei Nagy ; spre Botiz, brigada I-a, a lui Desideriu Ari, iar pe muchea aceasta de deal, învecinată cu pădurea, e brigada a III-a, condusă de Carol Koșa.

Aceasta — adică a III-a — este cea mai harnică brigadă de tineret. Ea are de prășit nu numai cele 36 de hectare cu porumb obișnuit — cît au celelalte, ci încă două hectare cultivate cu porumb hibrid. Carol Koșa trece de la o echipă la alta. De multe ori pune și el mîna și dă ajutor, iar în calitate de responsabil al brigăzii, controlează fiecare palmă de loc. Iată, acum s-a oprit la echipa a VII-a. Utemistul Emeric Popelaș, împreună cu Elisabeta Docse, lucrează mult mai repede ca alții. Dar lucrează mai rău decît ei. Lui Koșa i se strînge inima. Cînd dai lucrul peste cap de dragul întrecerii, nu-i semn bun. Într-adevăr, controlul efectuat în urma prășitului dovedește pe deplin acest lucru. Buruienile mai dăinuiesc nestingherite, iar fire destul de sănătoase de porumb zac culcate la pămînt.

E greu să reții oamenii din lucru pe cîmp, să le explici că au lucrat prost. Dar și mai greu e să-i lași să continue așa. Iată de ce tînărul brigadier găsi necesar să-și adune brigada în plin cîmp și să organizeze o consfătuire-fulger. Cei care au luat cuvîntul, i-au criticat pe „fruntașii" care dau lucrul peste cap. Au luat cuvîntul și tînărul Francisc Simon și E. Popelaș și mulți alții. Critica nu poate avea gust de miere, în schimb are puterea de a schimba omul. Nu mai e de loc util să insistăm asupra faptului că eroii neglijenței au trecut printr-o transformare puternică. În fiecare zi după aceea au obținut procente de calitate corespunzătoare unor fruntași.

La arie

...Nici prînzul, cu potopul său de căldură, nici noaptea, cu valurile negre întinse pînă dincolo de zare, n-au oprit treierișul grîului și al celorlalte păioase. Colectiviștii din Agriș au aria electrificată și... parcă și sufletul la fel. Lumina tainică, dulce — bucuria adusă de obținerea unor succese frumoase — poți s-o citești și pe chipurile lor. Iată, tractoristul Francisc Mandy zîmbește triumfător mașinii sale, ștergîndu-și vaselina de pe mîini. Cu cinci minute mai înainte tractorul își oprise bătăile „inimii". El e „medicul" acestui tractor și cît de ușor i-a dăruit din nou viață !

Sus pe batoză se găsește comunistul Vasile Sebe — secretarul organizației de partid din colectivă. El bagă snopii în gura batozei. Bineînțeles, după ce ei au fost desfăcuți de harnica utemistă Ecaterina Iagher.

Au trecut zile după zile... Treierișul s-a terminat. Recolta a fost transportată în magaziile colectivei. Bogată recoltă ! 1.850 kg. grîu în medie la hectar ! 314,5 tone de grîu, în loc de 272 tone, cît planificaseră ei să obțină de pe suprafața cultivată cu grîu... Adică cu peste patru vagoane mai mult... Iată la ce a dus aplicarea agrotehnicii — adică plivitul grîului de trei ori, cît și alte lucrări executate mai înainte, cum sînt : semănatul în rînduri drepte, cu semănătoarea, aplicarea îngrășămintelor și amendamentului cu var, iar în primăvară — șanțurile protectoare pentru scurgerea apei abundente provenită din ploi.

E bine în colectivă!

Într-una din zilele trecute, în sat s-a încins horă și mare veselie. Președintele colectivei, Papp Antal, anunțase împărțirea avansului de 40 la sută. Cei mai harnici așteptau cu bucurie. Printre ei se numără și Gheorghe Csintalan. Cu cei trei fii ai săi — Iuliana, Gheorghe și Parasca — în acest an, au realizat 860 zile-muncă. Cei trei utemiști, împreună cu tatăl lor, lucrează în brigada a III-a. Nu-i de mirare că pentru hărnicia de care au dat dovadă au dus acasă 1980 kg. grîu, 137 kg. secară, 1280 lei și multe altele.

Comunistul Gheorghe Iagher, cu cei doi fii ai săi — utemiștii Alexandru și Ecaterina — au avut pînă la această dată 600 zile-muncă. Cei 1200 lei, 1800 kg. grîu și toate celelalte venituri primite ca avans sînt o răsplată binemeritată a muncii. Aceasta scoate la iveală faptul că și în brigada a II-a sînt fruntași, după cum se poate vorbi și despre Alexandru Gaty din brigada I-a, cu 574 zile-muncă, Simion Valentin cu 530 zile-muncă și alții.

Ar fi nepotrivit să vorbim despre codași. Aici codași sînt acei care rămîn cu cîte 2—3 zile-muncă în urma celorlalți. De fapt, acest lucru ni-l pot povesti tinerii Ion Docs din brigada a III-a și Ilonka Bücs din brigada I-a. Într-una din zilele treierișului, deși nu era o zi de lucru — ei nu au respectat hotărîrea colectiviștilor și au plecat să se plimbe. Seara le-a părut rău că pierduseră ziua degeaba, iar a doua zi deabia au reușit să intre în voia tovarășilor lor de muncă, deoarece aceștia erau supărați, foarte supărați pe ei. Dar să-i lăsăm în pace. „Lecția" primită o vor ține minte ani de-a rîndul...

...Se făcuse seară. Soarele se pierdea în valuri de foc, dar hora din curtea colectivei era în toi. În ea s-au prins și alții care nu erau colectiviști. Așa au fost Francisc Pouti, Francisc Koșa, Caricaș Etelca...

Cît de bine te simți în colectivă !

Și ce mai bucate au colectiviștii ! Pleacă spre case cu căruțe întregi, cu buzunarul plin de bani... Și dacă ar fi numai atît... Cîmpul e încă plin de cartofi, varză, porumb, floarea-soarelui...

Crește familia colectiviștilor

...Se pun în discuție azi opt cereri. Opt familii vor să intre în gospodăria agricolă colectivă. Printre acestea se găsesc și ale celor ce au venit la horă în ziua împărțirii veniturilor.

Cînd adunarea aprobă și cererea lui Ion Papelaș — și porniră într-un ropot puternic aplauzele — el lăsă privirea în pămînt și nu mai putu spune nimic.

— Poate s-a răzgîndit feciorul — se auzi un glas.

— Nu, nu m-am răzgîndit — răspunse el. Trebuie să vă lămuresc asupra unui lucru, pentru a mă înțelege cu toții. Tovarăși, eu am vrut să iau niște știuleți de porumb hibrid. Dar nu acum. Lucrul ăsta vroiam să-l fac toamna, cînd s-o coace. Voiam să însămînțez și pe pămîntul meu... Am înțeles însă că numai în colectivă va rodi pămîntul meu...

— Da, ai dreptate, copile ! Numai în colectivă poți face treabă — îi vorbi bătrînul Csintalan, fost altă dată slugă la chiaburii satului. Cît privește supărarea, las-o ! Ducă-se pe pustii ! Bine că n-ai făcut-o. Acum ești și tu colectivist. Mai bine spune-ne cum ai de gînd să muncești la noi, în colectivă. Pentru că noi te știm om de ispravă. Și — bătrînul făcu o pauză pentru a-și răsuci mustața — noi mai știm că ești și utemist.

În ochii tînărului nostru se ivi o scînteie. Iar lumina repede toată fața.

— Pentru mine, dragi tovarăși această problemă e o problemă hotărîtoare. Nu-mi vin în gînd, cuvintele așa cum le vreau eu. Dar lasă... Vă voi dovedi eu la lucru ce pot...

„Cucuruz te leagănă"...

„Cucuruz te leagănă
În bătaia vîntului
Și în ritmul cîntului ;
Cîntului miriștilor
Și al colectiviștilor..."
(Dintr-un cîntec nou, auzit în sat)

—Pa-ra-scooo-.. Pa-ras-co !...

Parasca se auzi strigată din urmă și se opri. Pe cale venea Margareta lui Gaty :

— Stăi, să viu și eu...

Parasca stătu locului. În ochii ei mici se citea fericire. Margareta o ajunse din urmă și apoi plecară mai departe, pe ulița cotită a satului. Și uneia și celeilalte le venea parcă greu să vorbească. Pînă la urmă tot Parasca rupse tăcerea :

— De ce m-ai oprit, nănucă ?

— Așa, știi, să mergem împreună.

— Ai văzut ? Te-a lăudat la ședința utemeului...

— Ei, parcă pe tine nu...

— Mai ții minte cît cucuruz zicea secretarul că realizăm peste angajament ?

— Cum de nu ! Cel puțin 2000 de măji. În loc de 3434 măji, vom culege peste 5.500...

— Ai văzut ce mîndru se leagănă ? Ai văzut ce știuleți ? Curînd, curînd, vom începe și culesul.

— Dar și feciori-s harnici. Cînd o zis Mandy că trebuie să ajute cu toții la lucratul coșarului (hambarului), apăi toți au zis că trebuie. În cele trei coșuri pe care le aveam, cucuruzul n-ar fi încăput. În coșul nou însă, poate intra și un tren întreg...

— Amu, așa-i... Amu nu mai mi-e ciudă. Știi cînd am rămas noi în urmă ? Îmi venea să dau jos graficul. Ei, dar acum e altceva. Colectiva noastră-i la loc de frunte. Sîntem din nou fruntași ai recoltelor bogate.

IOAN TEOHARIDE,
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Baia Mare

Informații

În cadrul acordului de colaborare culturală dintre R.P.R. și R. Cehoslovacă, la sfîrșitul săptămînii viitoare va părăsi țara plecînd în republica prietenă orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu" sub conducerea maestrului George Georgescu, artist al poporului, laureat al Premiului de Stat. Orchestra va avea ca soliști pe pianista Silvia Șerbescu, artistă emerită a R.P.R., pe violonistul Ion Voicu, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat și pe violoncelistul Vladimir Orlov, laureat al Festivalurilor Mondiale ale Tineretului și Studenților de la București și Varșovia

La Praga, orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu" va da două concerte, după care va întreprinde un turneu în principalele orașe din R Cehoslovacă.

★

Între 11 și 18 septembrie, va avea loc la Bruxelles Congresul internațional al bibliotecilor și centrelor de documentare organizat de un comitet internațional prezidat de Pierre Bourgeois, președintele Federației Internaționale a asociațiilor de bibliotecari.

Țara noastră, care a fost invitată să participe la lucrările Congresului, va fi reprezentată de o delegație compusă din Ștefan Gruia, directorul Direcției bibliotecii din Ministerul Culturii și Mircea Malița, directorul bibliotecii Academiei R.P.R.

Membrii delegației au părăsit zilele trecute Capitala plecînd pe calea aerului spre Bruxelles. (Agerpres)

Cronica unor remarcabile înfăptuiri

— Însemnări dintr-o expoziție —

Cifrele nu au grai. Însoțite însă de imagini vii, ele îți arată progresul în toată frumusețea lui: cărămizile zidite în lanț, sudoarea frunții care le-a stropit și mai cu seamă, bucuria lucrului împlinit, bucuria constructorului.

La expoziția „11 ani de la eliberare" din Arad, imaginile fixate pe pelicula aparatului de fotografiat, produsele executate în miniatură sau în mărimi naturale, alături de grafice, cifre, procente, îți dau o imagine clară asupra înfăptuirilor din Arad în cei 11 ani de la eliberare.

Înaintezi în expoziție cu pas încet, tot mai încet. Ai sta să tot privești...

Aradul se mîndrește cu industria sa...

...Uzinele de vagoane „Gheorghi Dimitrov" au expus, printre altele, un regulator automat de tensiune pentru iluminatul vagoanelor. În bogăția de mașini, aparate, piese, acest regulator pare neînsemnat. Și totuși...

Regulatoarele acestea înainte vreme se importau. Astăzi ele se produc la uzinele „Gh Dimitrov" (încă de la începutul anului), costă cu 50 la sută mai puțin și sînt tot atît de bune ca și cele aduse de pe alte meleaguri.

Există oare măsură care să poată arăta cît de imensă este bucuria muncii libere în care oamenii își dăruiesc tot elanul, toată capacitatea lor creatoare ? Acest lucru îl înțelegi și mai adînc atunci cînd compari panoul cu fotografii — „Uzinele „Astra" în timpul exploatării capitaliste", înfățișînd fețele supte ale muncitorilor storși de vlagă, spinările gîrbovite de muncă istovitoare și bucuria de avar a patronului numărîndu-și banii pentru care niciodată n-a muncit, cu un alt panou de fotografii — „Uzinele Gheorghi Dimitrov în anii puterii populare". Halele, mistuite de flăcări și bombe în timpul războiului, au renăscut moderne, mai mari, mai frumoase. Se produc aici atît vagoane elegante de clasă cît și vagoane noi speciale pentru cereale care vor purta de-a lungul și de-a latul țării rodul bogat al cîmpiilor noastre. Un grup de ingineri, muncitori și tehnicieni lucrează la prototipul unui nou și elegant vagon de clasă.

Alături, un strung modern aruncă cu toată viteza așchiile albastre. E strungul romînesc „Iosif Rangheț"-Arad, prețuit nu numai în patria noastră, dar și peste hotare. Uzinele „Iosif Rangheț" s-au înălțat peste mărăcini și moloz, peste ruinele unor ateliere mistuite de urgia războiului. Uzina deși s-a născut odată cu primul cincinal, i-a luat-o acestuia cu un an și trei luni înainte. Producția globală a uzinei în acest an este cu 194 la sută mai mare decît în primul său an de existență — 1950.

Strungul prezentat în expoziție vine să întregească tabloul creșterii nestăvilite a producției industriale, dă o imagine convingătoare asupra mașinilor și uneltelor trainice, de precizie, moderne, produse în orașul Arad.

...Și cu produsele sale de larg consum

O hartă mare a patriei noastre. Din dreptul Aradului pornesc fire roșii de mătase care indică centre din toate regiunile țării noastre. Firele pornesc toate de la Arad, de la cooperativa meșteșugărească „Solidaritatea tîmplarilor". Firele roșii arată cît de prețuită este munca harnicilor cooperatori. Mobila lor este cerută și de minerii din Lupeni și de pescarii din Deltă și de țesătoarele din Botoșani.

Mobila arădeană nu este vestită numai prin produsele de la „Solidaritatea tîmplarilor", ci și prin produsele cooperativei „1 Mai". Muncitorii de aici dau în ultimul an al cincinalului cu 491 la sută mai multe produse decît în anul 1951. Întreprinderea „Gh. Doja" din Arad produce acum mobilă de lux, durabilă, plăcută, pentru oamenii muncii.

Expoziția arată convingător cum a crescut producția bunurilor de larg consum și în alte întreprinderi din oraș. Fabrica „Tricoul Roșu" a renăscut puternică, la „Teba" producția globală a crescut cu 55 la sută față de anul naționalizării, iar la uzinele textile „30 Decembrie" producția a crescut cu 120 la sută față de același an — 1948.

Poltsan Tiberiu surîde din fotografie tuturor. Priviți-l îndelung cu respect și admirație. El a creat numai anul acesta 45 de desene noi de imprimeuri pentru ca fetele noastre să fie gătite — cum se spune — ca și miresele...

Oameni culți, sănătoși, viguroși

Ca să ne dăm mai bine seama ce a însemnat regimul burghezo-moșieresc pentru oamenii muncii din această regiune, e grăitor și acest exemplu : în anul 1944 existau zeci de mii de analfabeți. În ultimii zece ani însă 59.016 cetățeni foști analfabeți au învățat tainele slovei, citesc singuri ziare, reviste, chiar cărți. Pentru copiii de vîrstă școlară au fost deschise numeroase școli unde se predă în limba maternă, romînă, maghiară, germană, sîrbă, cehă sau bulgară.

În anii regimului de democrație populară, o mare dezvoltare a luat activitatea de culturalizare a maselor. Față de anul 1944 sînt cu 450 la sută mai multe cămine culturale și echipe artistice. Teatrul de Stat din Arad a avut numai anul acesta cu 960 la sută mai mulți spectatori decît în anul 1939.

Expoziția dă o imagine limpede și asupra progreselor însemnate pe tărîmul sanitar. Sînt astăzi în regiunea Arad 533 case de nașteri. Copiii se nasc în maternități și case de nașteri moderne. Sînt în anul acesta cu 200 la sută mai multe dispensare T.B.C., mortalitatea infantilă a scăzut cu 56 la sută, numărul bolnavilor de malarie cu 99,06 la sută iar al celor de tifos exantematic cu 100 la sută. De sănătatea oamenilor muncii îngrijesc zeci, sute, mii de doctori și surori. În mijlocul panoului care arată aceste realizări este așezată fotografia doctorului Ioan Pescariu, care, pentru activitatea sa neobosită în slujba apărării vieții poporului muncitor, a primit titlul de „Medic emerit al R.P.R.".

Există un colț în expoziție care vorbește despre amploarea pe care au luat-o cultura fizică și sportul în Arad. În cele 365 de zile ale anului 1944 n-a fost organizată nici o competiție sportivă. În ultimii unsprezece ani s-au organizat 98.000 competiții sportive. Vitrina cu cupe și fanioane sportive, plachete și medalii obținute de fotbaliștii de la „Flamura Roșie" U.T.A. în țară și peste hotare, de gimnaștii de la „Gh. Dimitrov", de șahiștii de la „Artex", de handbaliștii de la „Recolta", „G.A.S. Variș", vine să convingă vizitatorii de avîntul mișcării sportive din Arad. În anii puterii populare în Arad, numărul campionilor naționali la diferite discipline sportive a crescut cu 50 la sută, bazele sportive cu 211 la sută, iar a colectivelor sportive cu 169 la sută. Tot în anii regimului de democrație populară a fost clădit frumosul stadion „Flamura Roșie" U.T.A. cu peste 15.000 locuri. La „Astra" în 1944 nu se vorbea nici de șah și nici de turism. Anul acesta colectivul sportiv „Metalul" de la uzinele „Gh Dimitrov" a organizat 110 competiții de șah și 55 de excursii turistice.

Remarcabile sînt realizările din Arad și în domeniul înfrumusețării, a ușurării vieții omului. În 1944 nici nu se putea vorbi de radioamplificare locală. Astăzi însă această rețea cuprinde 16.200 de difuzoare.

Parcuri noi, grădini, teatrul de vară, străzi nou asfaltate, școli, restaurante, sanatorii de noapte, cofetării, stadioane — toate au fost făcute pentru ca viața omului să fie mai frumoasă. În anii puterii populare a fost introdusă rețeaua tramvaelor electrice. Pe străzi circulă, pline cu călători, elegante autobuse sovietice „ZIS 155" conduse de șoferi sutamiiști.

Expoziția „11 ani de la eliberare" din Arad, vizitată zilnic de mii și mii de oameni ai muncii romîni, maghiari, sîrbi, germani, este o cronică a unor înfăptuiri minunate cu care întregul popor se poate mîndri.

CONSTANTIN BUCUR
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Arad

CULTURĂ FIZICĂ și sport

O nouă performanță de valoare a rugbiștilor noștri în Anglia

LONDRA 10 (Agerpres). — Sîmbătă după-amiază, pe stadionul Twickenham din Londra, în prezența a peste 20.000 de spectatori, echipa de rubgi a orașului București a susținut cel de al treilea și ultimul meci al turneului pe care l-a întreprins în Anglia. Rugbiștii romîni au jucat împotriva puternicei echipe metropolitane „Harlequins", care a aliniat o formație întărită cu cei mai buni jucători de la echipele universităților Oxford și Cambridge.

După un joc dîrz disputat și apreciat ca cel mai frumos din cele trei susținute de echipa romînă în Anglia, întîlnirea s-a terminat cu rezultatul de 9—9.

Jocul a început în nota de superioritate a echipei londoneze care a obținut două încercări în primele 14 minute. Gazdele nu au reușit să transforme loviturile astfel că tabela de marcaj indica 6—0 în favoarea lor. În minutul 19 echipa Harlequins își mărește avantajul la 9—0 printr-o lovitură de pedeapsă. Rugbiștii romîni nu se descurajează, ba dimpotrivă joacă mai bine și preiau inițiativa, reducînd scorul în minutul 24 tot printr-o lovitură de pedeapsă realizată de Titi Ionescu.

După pauză londonezii slăbesc ritmul în timp ce selecționata Bucureștiului domină insistent, făcînd un joc de înaltă factură. În minutul 70 Titi Ionescu înscrie cu o frumoasă lovitură de picior căzută, iar 5 minute mai tîrziu Moraru culcă balonul în terenul de țintă al echipei Harlequins. Scorul este 9—9 și echipa noastră poate să cîștige dar Titi Ionescu ratează lovitura așezată. În ultimele minute Penciu execută o lovitură de picior de la centru însă balonul întîlnește bara, astfel că întîlnirea se termină nedecis.

Cu partida de la Londra echipa de rugbi a orașului București, jucînd în compania celor mai bune formații engleze și-a încheiat turneul în Anglia, ale cărui rezultate pot fi apreciate ca pozitive. Rugbiștii noștri au cîștigat o partidă (19—3) cu Swansea au pierdut una la limită (3—6) cu Cardiff, iar cea de a treia s-a terminat la egalitate (9—9). Scorul total al celor trei întîlniri este de 31—18 în favoarea echipei Bucureștiului.

Marea întrecere de la poligonul Tunari

În mijlocul pădurii Băneasa — departe de freamătul obișnuit al Bucureștiului — pe cea mai frumoasă bază sportivă de tir a patriei noastre, încep marile întreceri ale Campionatelor Europene de Tir. De un timp îndelungat, acestei complexe baze sportive i s-au făcut amenajări speciale. După cum a spus și d-l Karl August Larsson secretarul Uniunii Internaționale de Tir, „poligonul complex de la Tunari poate oferi astăzi posibilitatea organizării ireproșabile a oricărei întreceri mondiale de tir".

Pe lîngă standurile de tragere, semnalizatoare electrice pentru arbitraj, schimbarea mecanică a țintelor, la poligonul Tunari s-au montat tribune pentru spectatori, iar ceva mai departe, într-o poieniță înverzită, s-au instalat corturile oaspeților. Nu au fost uitate nici chioșcurile pentru ziare și reviste și nici cele cu răcoritoare.

La Campionatele Europene de Tir din anul acesta vor participa peste 285 de trăgători veniți din 22 de țări. La loc de frunte sînt renumiții trăgători sovietici care la acest sport dețin multe titluri de campioni mondiali : Anatolii Bogdanov, Nikolai Kalinitcenko, Borisov și alți 63 fruntași ai tirului sovietic. Întrecerile vor prilejui dispute dîrze ținînd seama de valoarea deosebită a concurenților care au în palmaresul lor numeroase recorduri și performanțe.

Campionatele Europene de Tir vor constitui un minunat prilej pentru strîngerea legăturilor de prietenie și colaborare între sportivii din țările participante. Deosebit de semnificativă este declarația făcută de Enric Walfrield Carlsson, președintele Uniunii Internaționale de Tir la sosirea pe aeroportul Băneasa : *„Este firesc să ne bucurăm cînd putem asista la întreceri cum sînt jocurile Panamericane sau Campionatele Europene de Tir care vor începe peste cîteva zile. Noi sîntem siguri în același timp, că întrecerile se vor desfășura într-o atmosferă de adevărată prietenie pentru ca ele să contribuie la apropierea dintre participanți, astfel ca acest exercițiu să rămînă pentru totdeauna numai în sport".*

În vederea acestor campionate, trăgătorii noștri care și-au creat un frumos prestigiu în lumea tirului, s-au pregătit temeinic. Întîlnirea prietenească cu trăgătorii bulgari a constituit pentru sportivii noștri un serios prilej de verificare a forțelor lor și totodată un bun schimb de experiență. În anul acesta, alături de maestrul emerit al sportului Iosif Sîrbu și maeștrii sportului H. Herșcovici, Petre Cișmigiu, Iudith Moscu, Marieta Juverdeanu și alți trăgători de frunte ai patriei noastre, vor participa și juniori ca : N. Dumitrescu și alți numeroși tineri, speranțele de mîine ale tirului romînesc.

Trăgătorii noștri sînt hotărîți să obțină rezultate cît mai bune pentru a ridica prestigiul tirului nostru pe o treaptă nouă, superioară.

Tineretul nostru le urează lor și tuturor celorlalți participanți la campionate — succesul cel mai deplin !

★

Vineri dimineața, la poligonul Tunari a avut loc solemnitatea de deschidere a primului campionat european de tir pentru bărbați, femei și juniori. În tribuna instalată în fața platoului central au luat loc conducători ai Comitetului pentru cultură fizică și sport, maeștri ai sportului, numeroși oaspeți de peste hotare, ziariști străini și romîni.

În sunetele marșului sportiv prin fața tribunei defilează echipele participante. Rînd pe rînd, trec echipele de trăgători din Austria, Belgia, R. P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, Danemarca, Egipt, Elveția Finlanda, Franța, Germania, R.P.F. Iugoslavia, Marea Britanie, Monaco, Norvegia, R. P. Polonă, Saar, Suedia, R. P. Ungară, U.R.S.S. și R.P.R.

După festivitatea de deschidere a campionatelor, la standurile de armă liberă calibru redus, pistol viteză și talere au început întrecerile pentru insigna de trăgător maestru, urmînd ca probele contînd pentru Campionatele Europene de Tir să înceapă duminică 11 septembrie.

Inotători talentați

Pentru Viorica Kelemen din Oradea — sfîrșitul de august a fost nespus de frumos. El i-a adus două mari bucurii. Prima este deplina reușită la examenul de admitere la Institutul de cultură fizică. Chiar în ziua în care s-au comunicat rezultatele examenului și au luat sfîrșit emoțiile viitoarei studente, pentru Viorica au început alte emoții : oare va reuși și la examenul de sportivă fruntașă ? Răspunsul a venit cîteva zile mai tîrziu, la Cluj, cînd Viorica Kelemen a cucerit titlul de cea mai bună junioară la sărituri de la trambulină și turn. Aceasta a fost cea de a doua mare bucurie : primul ei titlu de campioană a țării.

„Marea" ei adversară a fost pioniera Hanelore Gabani din Sibiu (în noiembrie împlinește... 12 ani). Aceeași vîrstă au și surorile Iordan de la ștafeta 4 x 100 m. liber a asociației Dinamo. Erau foarte mîndre cînd li s-au înmînat diplomele și insignele pentru locul III pe care l-au cucerit după o luptă aprigă. Ți-era mai mare dragul să le vezi, mici de-o șchioapă dar luminate de un zîmbet de deplină fericire.

Fiecare dintre noii campioni și-au văzut răsplătite eforturile cu cîte o medalie de aur pe care scrie : „campion junior al R.P.R.". Unii dintre ei — de pildă Hubert Bock sau Aurel Zahan — au cucerit mai multe medalii. Deși foarte tineri, Bock și Zahan nu-s nume noi în natație. Cei care au urmărit rezultatele concursurilor sportive ale Festivalului știu că în bazinul C. W. K. S. din Varșovia, Bock a doborît recordul de juniori al țării la 100 m. liber pînă la 59,1 sec. Iar despre Zahan știm că face parte din echipa de polo care a cucerit acolo medaliile de bronz.

Aurel Zahan și-a serbat chiar la Varșovia cea de-a 17 aniversare a zilei sale de naștere : 8 august. Cu vigoarea caracteristică celor 17 ani ai săi s-a avîntat și la Cluj în întrecerea tinerilor înotători, cucerind 3 medalii de aur la 100 m. spate, 100 m. fluture și 800 m. liber.

Pe foarte mulți dintre participanții la campionatele republicane de înot, sărituri și polo ale juniorilor îi revedem la întrecerile din cadrul campionatelor naționale pentru seniori care se dispută în aceste zile la Ștrandul tineretului din Capitală.

Tot acum se va hotărî și care este cea mai bună echipă de juniori la polo : Voința-Tg. Mureș sau Progresul--București. La Cluj jocul dintre aceste două formații n-a putut da un cîștigător, nici după patru prelungiri.

O vom întîlni și pe Viorica Kelemen, studenta din anul I a Institutului de cultură fizică. Poate că începutul de septembrie îi va aduce o nouă bucurie, pe lîngă cea a primelor zile de studenție : o medalie de aur de campioană senioară a R.P.R.

N. BLIDARU
antrenor de natație

Campionatele republicane de atletism

CLUJ 10 (Agerpres). — Sîmbătă au continuat la Cluj întrecerile din cadrul finalelor campionatelor republicane de atletism. Numeroase probe au scos în evidență forma bună a atleților tineri, care în luptă cu sportivi de frunte au obținut rezultate de valoare, cucerind totodată titluri de campioni ai R.P.R.

O performanță excelentă a obținut în proba de aruncare a greutății Ana Roth (Dinamo). Ea a aruncat bila de oțel la 13,94 m., rezultat care constituie un nou record al R.P.R. Vechiul record era de 13,54 m. și aparținea aceleiași atlete. Maestra sportului Alexandra Sicoe (Știința) a cîștigat cel de al treilea titlu de campioană a țării terminînd învingătoare în proba de 200 m. plat cu timpul de 25"1/10, (la numai o zecime de secundă de recordul R.P.R).

Două rezultate neașteptate au fost înregistrate în probele de înălțime și suliță bărbați La săritura în înălțime, victoria și titlul de campion al R.P.R. a revenit dinamovistului Alexandru Merică care a trecut stacheta înălțată la 1,97 m. Locul doi a fost ocupat de Ion Soeter (C.C.A.) cu 1,94 m., iar pe locul 3 s-a clasat I. Knaller (Metalul) cu 1,90 m. În proba de aruncare a suliței pe primul loc s-a clasat tînărul Iulius Iordan (Locomotiva) cu rezultatul de 67,37 m. Locurile următoare au revenit lui D. Zamfir (Dinamo)—66,80 m. și A. Demeter (Dinamo) 61,02 m.

În celelalte probe s-au înregistrat următoarele rezultate : *Bărbați 800 m. plat :* 1. Palade Ursu (Dinamo) 1'53"1/10; 2. I. Marin (Dinamo) 1'53"3/10; 3. Vamosz (Știința) 1'54"4/10; *200 m. plat:* 1. L. Marcs (Locomotiva) 21"8/10 ; 2. A. Stoenescu (Dinamo) 22"1/10; 3. I. Măgdaș (Știința) 22"4/10. *3000 m. obstacole:* 1. C. Aioanei (C.C.A.) 9'12"0 ; 2. T. Strzelbinski (Dinamo), 9'18"8/10 ; 3. Niculescu (Constructorul) 9'35"8/10. *Ciocan:* 1. C. Dumitru (Locomotiva) 57,30 m. ; 2. N. Rășcănescu (C.C.A.) 53,79 m.; 3. Iacoveanu (Locomotiva) 53,38 m.

Femei : 80 m. garduri : 1. Ana Șerban (Știința) 11"7/10 ; 2. S. Băltăgescu (Metalul) 11"9/10; 3. M. Domocoș (Fl. Roșie) 11"9/10 *Lungime :* 1. L. Pascu (Locomotiva) 5,32 m.; 2. Knoblock (Constructorul), 5,30 m. ; 3. O. Haiduc (Știința) 5,17 m.

Astăzi se desfășoară probele programate în cea de a treia și ultima zi a campionatelor.

Atletul maghiar Iharos a doborît recordul mondial pe 5.000 metri

În prima zi a meciului de atletism dintre echipele R. P. Ungare și R. P. Polone, care se desfășoară pe Stadionul Popular din Budapesta, atletul maghiar Sandor Iharos a doborît recordul mondial al probei de 5.000 m. plat, realizînd timpul de 13'50"8/10. Vechiul record mondial era de 13'51"2/10 și aparținea atletului sovietic Vladimir Kuț.

Tratativele dintre delegațiile guvernamentale ale U.R.S.S. și R. F. Germane

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS transmite:

La 10 septembrie, la ora 10 dimineața, ora Moscovei, a avut loc cea de a doua ședință a delegațiilor guvernamentale ale Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și Republicii Federale Germane.

La propunerea conducătorului delegației sovietice, N. A. Bulganin, ședințele sînt prezidate pe rînd de conducătorii celor două delegații. Ședința din 10 septembrie a fost prezidată de cancelarul Republicii Federale Germane, dr. K. Adenauer.

La ședință a continuat discutarea problemei stabilirii relațiilor diplomatice și comerciale directe, precum și a relațiilor culturale dintre Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană, precum și alte probleme care interesează cele două părți.

La ședință, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., conducătorul delegației sovietice, a făcut o declarație. Au urmat apoi declarațiile rostite de cancelarul K. Adenauer, conducătorul delegației R. F. Germane, și H. von Brentano, ministrul Afacerilor Externe al R. F. Germane. Au luat apoi cuvîntul N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., și V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. A urmat apoi declarația lui W. Hallstein, secretar de stat al Ministerului Afacerilor Externe al R. F. Germane.

În încheierea ședinței s-a hotărît să se considere ca încheiat schimbul de păreri între delegații în problemele de ordin general. Miniștrilor Afacerilor Externe ai celor două țări li s-a încredințat sarcina să se ocupe cu pregătirea unor propuneri concrete ținînd seama de schimbul de păreri care a avut loc.

Declarația lui N. A. Bulganin

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS transmite: Declarația făcută de N. A. Bulganin la 10 septembrie 1955 în cadrul tratativelor dintre delegațiile guvernamentale ale U.R.S.S. și R. F. Germane.

Am ascultat ieri declarația cancelarului federal K. Adenauer, care reprezintă pentru noi un interes cert și merită o atenție serioasă. Domnul cancelar a vorbit despre marea însemnătate a tratativelor începute aici, precum și despre dificultățile legate de aceste tratative. Și noi ne dăm pe deplin seama de acest lucru.

Domnul Adenauer și-a exprimat dorința de a duce aceste tratative în spiritul unei sincerități depline. La rîndul nostru vrem să-i răspundem la fel.

Nu se poate să nu fim de acord cu considerentele exprimate ieri în legătură cu primejdiile pe care le implică pericolul izbucnirii unui nou război în Europa.

Poporul sovietic știe bine ce înseamnă un război în actualele condiții. El a trecut prin aceasta foarte recent, deși n-a amenințat pe nimeni, n-a atentat la teritorii străine și a vrut să trăiască în pace cu toate popoarele. În decursul celor patru ani ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei, oamenii sovietici au trecut prin atîtea nenorociri, au îndurat atîtea suferințe din partea cotropitorilor și a criminalilor de război, încît și astăzi fiecare familie sovietică nu poate să nu-și amintească de aceasta cu un sentiment de adîncă amărăciune și protest firesc.

Pierderi și distrugeri grele a adus războiul popoarelor Poloniei, Iugoslaviei și Cehoslovaciei, popoarelor Franței și Angliei, Belgiei și Olandei. Popoarele întregii Europe nu pot să uite și nu vor uita crimele militarismului și fascismului german, care a dezlănțuit cel de al doilea război mondial.

Poporul german se afla într-o altă situație. Dar la urma urmelor, nici pentru el războiul nu a adus nimic în afară de jertfe și nenorociri uriașe. Este de presupus că acum poporul german urăște tot atît de mult războiul ca și poporul sovietic. Dacă vorbim despre popoarele sovietic și german, este mai presus de orice îndoială că gîndurile și sentimentele lor au probabil în această privință multe trăsături comune. În orice caz presupun că ele nu vor să admită un nou război și credem că ele trebuie să se apropie între ele pentru a asigura pacea și securitatea, lucru pe care îl doresc și în care sînt interesate toate popoarele Europei și nu numai ale Europei.

Noi am promis să fim sinceri și trebuie să vă spunem dvs. reprezentanților Republicii Federale Germane, că după terminarea războiului Uniunea Sovietică a și stabilit cu o parte a poporului german relații bune, prietenești. Aceste relații dintre U.R.S.S. și Republica Democrată Germană s-au stabilit pe baza trainică a colaborării multilaterale și nu ne îndoim că prietenia și colaborarea dintre Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană este atît în interesele poporului sovietic cît și ale celui german. Aceste relații se vor dezvolta și pe viitor pe baza egalității în drepturi și a neamestecului în treburile interne ale celuilalt.

Uniunea Sovietică vrea să stabilească relații normale și cu Republica Federală Germană. Considerăm că nu există argumente serioase, oricîtă artă s-ar depune în căutarea lor care să justifice în actualele condiții tergiversarea normalizării acestor relații. O asemenea tergiversare nu ar fi nici în interesele poporului sovietic nici în interesele poporului german. Cel care dorește pacea, întărirea păcii și care își amintește într-adevăr de jertfele și nenorocirile pe care le aduce un război, acela va fi de acord cu necesitatea normalizării relațiilor dintre statele noastre.

În Germania occidentală se rostesc uneori discursuri în care se afirmă că cu Uniunea Sovietică trebuie să se discute „de pe poziții de forță". Nu putem vorbi fără ironie despre o astfel de argumentare. Asemenea argumente nu pot fi decît luate în derîdere. Wehrmachtul german, Germania, poporul german știu mai bine decît oricine ce a reprezentat Uniunea Sovietică și ce reprezintă ea în prezent.

Ce se poate spune despre asemenea discuții în privința politicii „de pe poziții de forță", care se duc în Germania occidentală? Probabil că acest lucru îl spun aceia cărora nu le-au ajuns nici măcar învățămintele celui de al 2-lea război mondial. Noi, participanții la actualele tratative, am putea, cred, să fim de acord că dacă vreunul din noi s-ar menține acum pe o astfel de poziție, atunci tratativele care au început la Moscova nu ar mai avea nici un sens.

Delegația sovietică salută declarația d-lui Adenauer că Republica Federală Germană nu pune nici un fel de „condiții preliminare" pentru normalizarea relațiilor cu Uniunea Sovietică. Aceasta ar fi în contradicție cu corespondența dintre noi care a precedat începutul acestor tratative. Aceasta nu ar fi în interesele popoarelor sovietic și german.

În ceea ce privește cele două probleme atinse în mod special în declarația cancelarului federal, este necesar să se expună punctul de vedere al guvernului sovietic în fiecare din aceste probleme.

Problema prizonierilor de război.

Domnul cancelar federal Adenauer a ridicat ca primă problemă, problema prizonierilor de război. După părerea noastră, este vorba aici de o evidentă neînțelegere. În Uniunea Sovietică nu există nici un fel de prizonieri de război germani. Toți prizonierii de război germani au fost eliberați și trimiși în patrie. În Uniunea Sovietică există numai criminali de război din fosta armată hitleristă — criminali condamnați de justiția sovietică pentru crime deosebit de grave săvîrșite împotriva poporului sovietic, împotriva păcii și omenirii. Într-adevăr, la 1 septembrie în țara noastră se mai aflau 9.626 de oameni din această categorie. Aceștia sînt însă oameni care, după normele și legile cele mai umane, trebuie să fie ținuți în detențiune ca criminali. Aceștia sînt oameni care au pierdut chipul de om, sînt siluitori, incendiatori, ucigași de femei, copii, bătrîni. Ei au fost condamnați pentru faptele lor de justiția sovietică și nu pot fi considerați ca prizonieri de război.

Poporul sovietic nu poate uita astfel de crime grave, săvîrșite de acești criminali de drept comun, ca împușcarea a 70.000 de oameni la Kiev, la Babi Iar. Nu putem uita milioanele de oameni împușcați, sufocați și arși de vii în lagărele germane de concentrare. Pot fi oare uitate tonele de păr de femei tăiat femeilor ucise în chinuri și strîns în depozitele din Maidanek? Noi, cei care sîntem de față, am văzut noi înșine tot ceea ce s-a întîmplat la Maidanek. În lagărele de la Maidanek și Oszwiencin au fost uciși peste 5.500.000 de oameni cu totul nevinovați.

Poporul ucrainean nu va uita niciodată pe oamenii uciși fără nici o vină la Harkov, unde au fost împușcați și sufocați multe mii de oameni. Aș putea numi lagărele de concentrare din Smolensk, Krasnodar, Stavropol, Lvov, Poltava, Novgorod, Oriol, Rovno, Kaunas, Riga și multe altele, unde hitleriștii au omorît în chinuri sute de mii de cetățeni sovietici.

Nu pot fi uitați oamenii nevinovați uciși, sufocați, îngropați de vii, nu pot fi uitate orașele și satele arse, femeile, tinerii și copiii uciși. Și acești 9.626 de oameni despre care am amintit, sînt criminali de drept comun care au săvîrșit aceste crime monstruoase.

Aș vrea să menționez în continuare că dacă ar fi vorba să se examineze aici problema acestor criminali, aceasta ar trebui să se facă în așa fel încît la examinarea problemei să participe atît reprezentanții Republicii Federale Germane, cît și reprezentanții Republicii Democrate Germane. Această problemă se referă la ambele părți ale Germaniei. Deoarece nu credem că delegația guvernamentală a R.F. Germane ar considera că ar fi de dorit pentru ea în actualele condiții o astfel de examinare a problemei menționate cu participarea reprezentanților R.F. Germane și R.D. Germane, este evident că nu este oportun ca această problemă să devină un obiect al actualelor tratative.

Problemele reunificării Germaniei.

Împărtășim întru totul părerea că problema reunificării Germaniei este o importantă problemă națională a poporului german. Guvernul sovietic a fost și este în mod consecvent pentru reunificarea Germaniei ca stat unit, iubitor de pace, democrat. Vă rugăm să nu-i credeți pe cei care prezintă lucrurile ca și cum Uniunea Sovietică ar nutri temeri în legătură cu reunificarea Germaniei ca stat iubitor de pace și democrat. Considerăm necesar să dăm această explicație în legătură cu una din declarațiile făcute ieri în această problemă în intervenția domnului cancelar.

Nu am fi cu totul sinceri dacă nu am spune că de la ratificarea acordurilor de la Paris, în calea reunificării naționale a Germaniei s-au ivit obstacole care ar fi putut fi înlăturate. Știți foarte bine că Uniunea Sovietică a avertizat în repetate rînduri în legătură cu aceasta în perioada în care se discutau acordurile de la Paris, în virtutea cărora Republica Federală Germană a intrat în grupările militare ale Blocului Atlanticului de nord și Uniunii Europei occidentale și se înfăptuiește în prezent remilitarizarea Germaniei occidentale. Nu este pentru nimeni un secret faptul că aceste grupări militare sînt îndreptate împotriva Uniunii Sovietice și altor state europene iubitoare de pace. Acest fapt nu poate fi tăgăduit cu cuvinte despre pretinsul caracter defensiv al acestor grupări militare.

Uniunea Sovietică este nevoită să țină seama de situația creată. Totuși, în ciuda acestui fapt, noi căutăm posibilități de a învinge greutățile create și de a găsi căile pentru a pune cel puțin treptat capăt oricăror grupări militare în Europa. Acestor țeluri le corespunde propunerea Uniunii Sovietice cu privire la crearea unui sistem general european de securitate colectivă. Pe calea creării sistemului european de securitate colectivă, care să ducă la lichidarea grupărilor militare în Europa, ar putea fi găsit un mijloc mai sigur de rezolvare a actualei probleme germane, inclusiv problema restabilirii unității Germaniei.

S-a discutat aici despre obligațiile pe care le au cele patru puteri în ce privește rezolvarea problemei germane. Cu acest lucru nu se poate să nu fii de acord. Dar, Uniunea Sovietică a recunoscut întotdeauna că rezolvarea problemei germane, inclusiv problema reunificării Germaniei este în primul rînd o chestiune a germanilor înșiși, iar în consecință în actualele condiții, este vorba de eforturile comune ale Republicii Federale Germane și Republicii Democrate Germane.

Se știe că în Republica Democrată Germană această părere este împărtășită de marea majoritate a populației. Ar fi cu totul de neînțeles ca acest lucru să fie refuzat de Republica Federală Germană. Noi credem totuși că germanii din cele două părți ale Germaniei pot găsi un limbaj comun, vor găsi timp să se întîlnească unii cu alții și, împreună, vor face să progreseze rezolvarea problemei germane, biruind greutățile ce există pe această cale.

Nădăjduim că actualul schimb de păreri dintre noi își va dovedi utilitatea atît în ceea ce privește examinarea întregii probleme germane cît și, în mod direct, în ceea ce privește normalizarea relațiilor între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană.

În ultima parte a declarației sale, dl. Adenauer a confirmat că guvernul federal este gata să discute problemele stabilirii de relații diplomatice, economice și culturale între U.R.S.S. și R.F. Germană. Dar el nu și-a exprimat încă punctul de vedere față de propunerea prezentată de guvernul U.R.S.S cu privire la stabilirea relațiilor diplomatice între țările noastre, instituirea ambasadei U.R.S.S. la Bonn și a ambasadei R.F. Germane la Moscova, precum și la schimbul de ambasadori. Am dori să cunoaștem părerea și răspunsul guvernului Republicii Federale Germane la această propunere.

Primirea de către M. P. Tarasov, vicepreședinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a dr. K. Adenauer, cancelarul federal al Republicii Federale Germane

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS

La 10 septembrie, M. P. Tarasov, vicepreședinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S, l-a primit pe dr. K. Adenauer, cancelarul federal al Republicii Federale Germane.

Dr. K. Adenauer a fost însoțit de dr. H. von Brentano, ministrul Afacerilor Externe al R. F. Germane; dr. W. Hallstein, secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe; dr. H. Globke, secretar de stat al cancelariei cancelarului federal; dr. E. Mohr, trimis, șeful protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

La convorbirea lui M. P. Tarasov cu dr. K. Adenauer a fost de față A. F. Gorkin, secretar adjunct al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Spectacolul de la Teatrul Mare al U. R. S. S.

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS

La 10 septembrie, delegația guvernamentală a Republicii Federale Germane a asistat la Teatrul Mare al U.R.S.S. la spectacolul cu baletul „Romeo și Julieta" de S. Prokofiev.

În loje se aflau cancelarul federal dr. K. Adenauer și membrii delegației: dr. H. von Brentano, dr. W. Hallstein, dr. H. Globke, G. Blankenhorn, dr. W. Grewe, dr. G. Reinhardt, dr. H. von Scherpenberg, dr. H. von Trützschler, V. von Eckardt, dr. E. Mohr, dr. von Walter, dr. U. Mühler, dr. K. Koch; precum și persoanele care însoțesc delegația: K. Arnold, K. G. Kiesinger și K. Schmid.

Împreună cu oaspeții, la spectacol au asistat membrii delegației guvernamentale a Uniunii Sovietice: N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, I. G. Kabanov, V. S. Semionov.

Ședința Subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare

NEW YORK 10 (Agerpres). — TASS transmite:

La 9 septembrie a avut loc ședința ordinară a Subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, prezidată de H. Stassen, reprezentantul S.U.A.

După ședința Subcomitetului, răspunzînd la întrebările corespondenților, A. A. Sobolev, reprezentantul Uniunii Sovietice a declarat: „În ședința de astăzi a Subcomitetului, delegația sovietică a arătat că ea tot mai așteaptă ca delegația americană să răspundă la întrebările puse de delegația sovietică în ședința din 1 septembrie. După cum se știe, aceste întrebări se refereau la nivelul la care urmează să fie reduse forțele armate ale celor cinci mari puteri și alte altor state, data intrării în vigoare a interzicerii totale a armelor atomice în cadrul programului general de dezarmare, încetarea experiențelor cu arma atomică, precum și asumarea de către state a obligației de a nu folosi arme nucleare pînă la intrarea în vigoare a acordului cu privire la interzicerea totală a armelor atomică și cu hidrogen. Declarația dlui Stassen că S.U.A. își rezervă dreptul de a-și preciza poziția în ceea ce privește toate propunerile prezentate anterior Subcomitetului, nu permit să se creeze o idee clară despre atitudinea S.U.A. față de propunerile sovietice din 10 mai. După cum se știe, aceste propuneri cuprind un program complect de reducere a armamentelor și de interzicere a armei atomice.

A. A. Sobolev a spus că delegația sovietică a cerut delegației americane să precizeze dacă propunerea președintelui Eisenhower cu privire la un schimb de informații referitoare la forțele armate se referă atît la informații despre armamente clasice cît și la informații despre armele atomice și cu hidrogen.

Următoarea ședință a Subcomitetului a fost fixată pentru 13 septembrie.

Plenara C. C. al U. T. M. din R. P. Albania

TIRANA 10 (Agerpres) — A.T.A. transmite:

În zilele de 7 și 8 septembrie a avut loc la Tirana cea de a 10-a Plenară a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor din R.P. Albania.

Plenara a ascultat și discutat raportul consacrat unor probleme în legătură cu educarea comunistă a tineretului, în urma hotărîrii Plenarei din aprilie a C.C. al Partidului Muncii din Albania, precum și un raport cu privire la sarcinile organizațiilor de tineret și de pionieri din școli.

Plenara a eliberat pe Ramiz Alia din funcția de prim-secretar al C.C. al Uniunii Tineretului Muncitor din R.P. Albania în legătură cu trecerea lui la o altă muncă și a ales pe Todi Lybon ca prim-secretar al C.C.

La lucrările Plenarei a luat parte Enver Hodja, prim-secretar al C.C. al Partidului Muncii din Albania.

Succesul pavilionului R. P. R. la Tîrgul de la Izmir

IZMIR 10 (Agerpres). — Pavilionul Republicii Populare Romîne de la Tîrgul internațional de mostre de la Izmir (Turcia), care s-a deschis la 20 august, este vizitat zilnic de mii de oameni. Atenția vizitatorilor este atrasă îndeosebi de standul în care sînt expuse mașini-unelte și utilaj pe care stă scris „Fabricat în R.P.R.". Strungurile, mașinile de găurit, utilajul modern fabricat în țara noastră se bucură de aprecierea unanimă a vizitatorilor și a delegațiilor comerciale venite din 15 țări din Europa și Asia.

O intensă activitate se desfășoară în biroul tehnico-comercial al Republicii Populare Romîne, unde reprezentanții comerciali ai țării noastre încheie numeroase tranzacții cu oamenii de afaceri din diferite țări, care doresc să cumpere produse romînești.

La 29 august a avut loc în pavilionul Republicii Populare Romîne o recepție la care au participat diplomați acreditați pe lîngă guvernul turc, membri în medjlis (parlamentul turc), ziariști, directorii pavilioanelor țărilor participante la Tîrgul de mostre, oameni de afaceri din diferite țări.

Din paginile presei străine

Agricultorii americani despre U. R. S. S.

Ziarul „Des Moines Register" a publicat o serie de articole consacrate vizitei în Uniunea Sovietică a delegației agricole americane. Într-un articol se arată că *„U.R.S.S. dispune de uriașe posibilități pentru sporirea producției agricole. Rușii dispun de mai mult pămînt de calitate superioară decît oricare altă țară din lume... Dacă am judeca după cele văzute în timpul vizitei în U.R.S.S., planurile de extindere a suprafețelor însămînțate cu cereale și de sporire a numărului vitelor vor avea un succes sigur".*

În articol se subliniază unitatea care există în rîndurile poporului sovietic în ceea ce privește rezolvarea problemelor care stau în fața lui arătîndu-se că *„atașamentul față de ideologia comunistă este aproape de 100%".* Statele Unite, se spune în articol, ar putea cîștiga mult prin încurajarea continuării schimbului de vizite.

Scurte știri

● La 10 septembrie a avut loc la Varșovia o conferință de presă a ziariștilor polonezi și străini în fața cărora a luat cuvîntul Hugo Hanke, premierul „guvernului polonez din emigrație de la Londra" care s-a înapoiat în Polonia.

● Profesorul Harold Berman de la Universitatea Harvard (S.U.A.), care se află în prezent la Moscova, a prezentat la 9 septembrie la Institutul juridic de pe lîngă Academia de Științe a U.R.S.S. un referat cu privire la studierea dreptului sovietic în S.U.A.

● După cum anunță agenția vest-germană D.P.A., feldmareșalul Montgomery, locțiitorul comandantului suprem al forțelor N.A.T.O. din Europa, însoțit de mareșalul aerului Dawson, șef adjunct al statului major, a sosit la Bonn unde a avut convorbiri cu Theodor Blank, ministrul apărării și cu funcționari superiori din acest minister cu privire la organizarea viitoarelor forțe vest-germane.

● Un număr de 249 delegați la cel de al 87-lea congres anual al Sindicatelor britanice, printre care cinci membri ai Camerei Comunelor, au adresat președintelui Eisenhower o telegramă în care îi cer să intervină pentru acordarea unui pașaport celebrului cîntăreț american Paul Robeson. După cum se știe, departamentul de stat refuză de cîțiva ani să acorde un pașaport lui Robeson, ceea ce îl împiedică să dea concerte în străinătate.

● Uzina de stat constructoare de mașini pentru industria energetică „Borsig Bergmann" din Berlin va fi una dintre primele uzine din R. D Germană care va folosi izotopi radioactivi pentru controlul materialelor.

● La 8 septembrie, distrugătoarele poloneze „Blyskawica" și „Burza" au sosit la Portsmouth cu prilejul întoarcerii vizitei de curtoazie pe care o fac flotei regale britanice

● Editura de stat pentru literatură, muzică și artă din Praga a publicat recent în traducere în limba cehă romanul istoric „Nicoară Potcoavă" de scriitorul romîn Mihail Sadoveanu.

● La invitația Agenției TASS, la 10 septembrie a părăsit Copenhaga, îndreptîndu-se pe calea aerului la Moscova, un grup de redactori ai celor mai importante ziare daneze.

Acordul americano-chinez cu privire la repatrierea persoanelor civile

GENEVA 10 (Agerpres). — China Nouă transmite:

La 10 septembrie a avut loc o ședință ordinară a ambasadorilor R.P. Chineze și S.U.A. Din declarația comună dată publicității după ședință reiese că tratativele în problema repatrierii de către cele două părți a persoanelor civile s-au încheiat printr-un acord. În declarație se spune că atît cetățenii chinezi, care se află în S.U.A., cît și cetățenii americani, care se află în R. P. Chineză, se pot înapoia în patrie dacă doresc aceasta.

Acordul realizat stabilește condițiile repatrierii, precum și faptul că interesele cetățenilor S.U.A. vor fi apărate de Marea Britanie, iar a cetățenilor R. P. Chineze de India.

În textul declarației comune a ambasadorilor se spune:

„Ambasadorii R. P. Chineze și S.U.A. au căzut de acord să anunțe măsurile pe care guvernele lor le-au luat în vederea repatrierii de către cele două părți a persoanelor civile.

Din însărcinarea guvernului Republicii Populare Chineze, Van Bin-nan, ambasadorul R. P. Chineze, l-a informat pe W. A. Johnston, ambasadorul S.U.A., că:

1. R. P. Chineză recunoaște că cetățenii americani care se află în R. P. Chineză și doresc să se înapoieze în S.U.A. au dreptul să facă aceasta și declară că se vor lua măsurile corespunzătoare pentru ca el să-și poată rezolva mai repede acest drept.

2. Guvernul Marii Britanii va fi invitat să sprijine înapoierea acelor americani care vor dori să facă următoarele:

a) dacă vreun cetățean al S.U.A., care se află în R. P. Chineză, consideră că în ciuda hotărîrilor anunțate de R. P. Chineză, el se va lovi de piedici în calea înapoierii sale, el poate în acest caz să informeze pe însărcinatul cu afaceri al Marii Britanii în R. P. Chineză și să-l roage să se adreseze în numele său guvernului R. P. Chineze. La dorința S.U.A., guvernul Marii Britanii poate de asemenea să cerceteze faptele în oricare caz de acest fel.

b) Dacă vreun cetățean al S.U.A., care se află în R.P. Chineză și care dorește să se înapoieze în S.U.A., are dificultăți bănești legate de înapoierea sa, guvernul Marii Britanii poate să-i acorde ajutorul financiar necesar.

3. Guvernul R. P. Chineze va face o largă publicitate a acordului mai sus menționat și același lucru poate fi făcut de însărcinatul cu afaceri al Marii Britanii în R. P. Chineză".

În continuare, în declarație se spune că ambasadorul S.U.A., W. A. Johnston l-a informat în același termen pe Van Bin-nan, ambasadorul R. P. Chineze, că guvernul S.U.A. va lua exact aceleași măsuri pentru repatrierea cetățenilor R. P. Chineze care se află în S.U.A. și care doresc să se înapoieze în R. P. Chineză.

Conferința Federației Mondiale a Asociațiilor pentru Națiunile Unite

BANGKOK 10 (Agerpres). — Lucrările Conferinței Federației Mondiale a Asociațiilor pentru Națiunile Unite au continuat pe comisii. Comisia politică a terminat lucrările aprobînd în unanimitate rezoluțiile privind universalitatea O.N.U. și instituțiilor specializate, coexistența, colaborarea și securitatea colectivă. Rezoluția privind recunoașterea drepturilor R. P. Chineze a fost adoptată în majoritate de voturi; s-au abținut S.U.A. și Olanda, a votat contra Australia. Delegația R.P.R. a intervenit în discutarea problemelor coexistenței, universalității O.N.U. și securității.

Delegația R.P.R. a fost invitată la masă de delegația S.U.A. Vineri 9 septembrie, delegația R.P.R. a oferit o masă la care au participat 120 de persoane: delegați, observatori, reprezentanți ai O.N.U. și altor organizații internaționale.

Primul ministru suedez va vizita U. R. S. S.

STOKHOLM 10 (Agerpres). — TASS transmite: La 9 septembrie presa din Stokholm a publicat declarația Ministrului Afacerilor Externe al Suediei în care se arată că primul ministru Erlander a acceptat invitația guvernului sovietic de a vizita Uniunea Sovietică. Vizita care a fost fixată pentru începutul anului viitor va avea un caracter neoficial. Primul ministru va sosi în U.R.S.S. împreună cu soția.

Funeraliile academicianului Ștefan Vencov

Sîmbătă după amiază au avut loc funeraliile academicianului Ștefan Vencov, profesor șef de catedră la Institutul politehnic din București, membru în colectivul de conducere al Institutului de fizică al Academiei R.P.R.

În cursul dimineții, numeroși academicieni, oameni de știință și cultură, studenți, prieteni au venit în aula Academiei R.P.R. să aducă un ultim salut dispărutului. La catafalc au fost depuse coroane din partea Prezidiului Marii Adunări Naționale, a Prezidiului Academiei R.P.R., Comitetului Național pentru Apărarea Păcii, Ministerului Învățămîntului, Institutului politehnic din București etc. La catafalc se găsesc de asemenea coroanele depuse pe sicriul defunctului din partea unor instituții centrale din R. D. Germană — a Prezidiului Camerei Populare a R. D. Germane, Prezidiului Academiei Germane de Științe, Ministerului Afacerilor Externe al R. D. Germane, Consiliului german al luptătorilor pentru pace etc.

În jurul catafalcului fac ultima gardă academicienii: I. Murgulescu, Șt. S. Nicolau, S. Stoilov, Iorgu Iordan, H. Hulubei, C. D. Nenițescu, V. Malinschi și Traian Negrescu.

La ora 14 a avut loc adunarea de doliu.

A luat cuvîntul acad. Șt. Milcu, secretar prim al Academiei R.P.R. Academia R.P.R. — a spus vorbitorul — a pierdut prin dispariția academicianului Ștefan Vencov un membru devotat, un distins om de știință, un organizator experimentat și un bun tovarăș.

A luat apoi cuvîntul W. Eggerath, ambasadorul R. D. Germane la București. Guvernul R. D. Germane și Comitetul Central al Partidului Socialist Unit din Germania — a spus vorbitorul — m-au însărcinat să vă exprim dumneavoastră, tuturor, adînci condoleanțe pentru greaua pierdere încercată prin dispariția omului de știință mult apreciat și în țara noastră, a luptătorului curajos pentru pace și un viitor fericit al popoarelor — care a fost Ștefan Vencov.

Împărtășim suferința dvs., sîntem convinși că elevii lui Ștefan Vencov vor ști să se ridice la înălțimea idealului pentru care a luptat profesorul lor.

Din partea secției de științe matematice și fizice a Academiei R.P.R a vorbit acad. S. Stoilov.

Prof. univ. Florica Mezincescu, vicepreședinte a Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R. a vorbit despre rodnica activitate a academicianului Ștefan Vencov în mișcarea pentru pace din țara noastră.

A vorbit apoi acad. Eugen Bădărău și prof univ. C. Dinculescu, rectorul Institutului Politehnic din Capitală.

Înhumarea a avut loc la cimitirul Ghencea.

La ceremonia funebră a luat cuvîntul acad. Șerban Țițeica care a vorbit despre personalitatea academicianului Ștefan Vencov și despre valoroasa sa activitate științifică în domeniul fizicii.

În numele studenților academicianului Ștefan Vencov a vorbit studentul Nicolae Stanciu din anul 5 al Facultății de Electronică.

O gardă de onoare cu muzică și drapel dă onorul.

Răsună apoi salvele gărzii de onoare, urmate de acordurile solemne ale Imnului R.P.R.

Adunarea de doliu din orașul Karl Marx din R. D. G.

BERLIN 10 (Agerpres). — În după amiaza zilei de 8 septembrie, în orașul Karl Marx din R. D. Germană a avut loc o adunare de doliu în memoria acad. prof. Ștefan Vencov.

Au luat parte delegații străini care au participat la „Zilele Păcii" organizate de Comitetul German al Păcii, reprezentanți ai Consiliilor de pace din regiunea Karl Marx și ai consiliilor comunale, precum și un mare număr de oameni ai muncii. A fost de față ambasadorul plenipotențiar și extraordinar al R.P.R., Gheorghe Stoica.

Au luat cuvîntul primarul general al orașului Karl Marx, Bertran, vice-președinta consiliului raional pentru pace, dr. Mendre, în numele delegaților străini care participă la manifestările din cadrul „Zilelor Păcii" a vorbit Pauli Nieminen, delegatul Comitetului de Pace din Finlanda.

În dimineața zilei de 9 septembrie la aeroportul Schonefeld din Berlin, de unde avionul cu corpul neînsuflețit al acad. prof. Ștefan Vencov a plecat spre țară, a avut loc un miting de doliu.

Au participat Paul Wandel, secretar al C.C. al P.S.U.G., dr. Harig, secretar de stat pentru învățămîntul superior, Fritz Grose, membru în Colegiul Ministerului de Externe al R.D.G., d. Kleinschmidt, membru al Prezidiului Comitetului German al Păcii, d. Wittbrodt, director al Academiei de Științe din R.D.G., prof. Kamnitzer, de la Universitatea „Humboldt", Gertrud Keler, secretară a Societății pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea din R.D.G., dr. Gothardt Eberle, secretarul organizației pentru soluționarea pașnică a problemei germane.

Au luat parte de asemenea reprezentanți ai consiliilor pentru pace din Berlin și din orașele Frankfurt pe Oder, Cotbus, Postdam, Konigswusterhausen, oameni de știință și cultură, ziariști, oameni ai muncii.

Au luat cuvîntul Gheorghe Stoica, ambasador plenipotențiar și extraordinar al R.P.R., d. Kleinschmidt, în numele Prezidiului Comitetului German al Păcii și Paul Wandel, secretar al C.C. al P.S.U.G.

Au fost depuse coroane din partea C.C. al P.S.U.G., Prezidiului Camerei Populare a R.D.G., Comitetului German al Păcii, Ministerului de Externe al R.D.G., Academiei de științe a R.D.G., Societății pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea din R.D.G., Consiliilor pentru pace din Berlin, Potsdam, Cotbus, Frankfurt pe Oder, Königswusterhausen.

A fost depusă de asemenea o coroană din partea Ambasadei R.P.R. la Berlin.

SPECTACOLELE DE AZI

TEATRE: VINT DE LIBERTATE — Teatrul de Stat de Operetă, la teatrul de vară „N. Bălcescu"; DAVID COPPERFIELD — Teatrul Tineretului, la grădina „Filimon Sîrbu"; GAIȚELE — Teatrul Național „I. L. Caragiale", la teatrul de vară „I. V. Stalin"; STELE RĂTĂCITOARE — Teatrul Evreiesc de Stat; DIVERTISMENT UMORISTIC, PUIU CĂLINESCU — Ansamblul de Estradă al R.P.R., la grădina Boema; SELECȚIUNI DIN SPECTACOLE DE ESTRADĂ — Ansamblul de Estradă al R.P.R., la teatrul de vară „23 August"; ARENA CURAJULUI — Circul de Stat, orele 10,17 și 20,30.

CINEMATOGRAFE: N-A DANSAT DECIT O VARĂ — Patria, Filimon Sîrbu; LILIACUL — București, Republica; ORIZONTURI FĂRĂ SFÎRȘIT — Elena Pavel, Cultural, Rahova; SUFLETE ÎMPIETRITE — Magheru, I. C. Frimu, Flacăra; LILIOMFI — Înfrățirea între popoare, Moșilor, Volga; ÎN GHEȚURILE OCEANULUI — Maxim Gorki; MAEȘTRII ARTEI INDIENE, UN MECI NEOBIȘNUIT, ȘTIINȚA ȘI TEHNICA NR. 54/1955 — Timpuri Noi; SALARIUL GROAZEI — Victoria, Popular; CHEMAREA DESTINULUI — Tineretului; LUMINA FARULUI — Lumina; MĂNĂSTIREA DIN PARMA — Central; PUTEREA DRAGOSTEI — Gh. Doja, M. Eminescu; ORDINUL ANNA — Al. Popov; TINERETE ZBUCIUMATĂ — 8 Martie; MISTERELE LACULUI DIN MUNȚI — Vasile Roaită; CADAVRUL VIU — Unirea; 2x2 = CITEODATĂ 5 — C. David; PRIETENUL MEU FABIAN — Al. Sahia; DRAGOSTEA UNEI FEMEI — Arta, N. Bălcescu; DAMA CU CAMELII — Carpați, 23 August; INIMA RECE — Munca; TAUNUL — 1 Mai; ALTURA — T. Vladimirescu; BRUTARUL DIN VALORGUE — Miorița, Boleslaw Bierut.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, Secția scrisori, Tel. 7.66.91, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52